

บทที่ 1

รถกระบะค่อนข้างเก่า ด้านหลังมีแต่กระสอบข้าวโพดและ ต้นกล้วยวางเรียงรายจนเต็มซบห้อมมาจากถนนที่เป็นดินแดง ทุกครั้งที่ล้อผ่านฝุ่นก็ตลบขึ้นมามองแทบไม่เห็นสีเดิมของล้อรถ คนขับเป็นผู้ชายตัวใหญ่ เขาสวมเสื้อยืดที่เก่ามาก มากจนตอนถอดออกวางไว้หน้าบ้านเพื่อผึ่งลมให้แห้งจากเหงื่อ หลานสาวตัวเล็กก็เอาไปเช็ดรองเท้าโดยไม่สงสัยสักนิดว่านั่นไม่ใช่ผ้าซีริว ชายหนุ่มเป็นคนผิวเข้ม หากสังเกตตรงข้อมือที่สวมนาฬิกาเรือนใหญ่ราคาถูกไว้ จะเห็นว่ามือยสีขาวอยู่หลังสายนาฬิกา บอกให้รู้ว่าจริงๆ ผิวเดิมของเจ้าตัวค่อนข้างขาวตามประสาหนุ่มชาวเหนือทั่วไป หากการทำงานหนักและยืนตากแดดตลอดเวลา โดยปราศจากการดูแลรักษาทาครีมกันแดด เลยทำให้ทั้งตัวของเขาเป็นสีแทน ชายหนุ่มหม่นพวงมาลัยหักโค้งเมื่อออกจากถนนดินแดงสู่ถนนใหญ่ เขาเพิ่งเข้าไปตัดต้นกล้วยในไร่ที่ซื้อทิ้งไว้ของครอบครัวมา มันเป็นที่ดินรกร้างห่างไกลจากตัวอำเภอค่อนข้างมาก และทางเข้าก็ลำบาก ซ้ำด้านหลังยังติดลำห้วย เวลาหน้าฝนน้ำจะเอ่อขึ้นมาจนปลูกพืชอะไรไม่ได้ ชายหนุ่มเองเป็นคนตัดสินใจซื้อที่ผืนนั้นไว้ และเขาก็ปลูกหน่อนี้แหละที่เขาหน่อกล้วยไปปลูก ด้วยรู้ว่าพืชชนิดนี้ต่อให้ปลูกทิ้งๆ ขว้างๆ มันก็รอดและงอกงามแตกหน่อแตกกอได้สบายๆ เมื่อวันก่อนเขาลองเข้ามาดูแล้ว เห็นต้นกล้วยกำลังงาม เลยตัดเครือเก็บผลและปลีเอากลับไร่ใหญ่ และวันนี้ตอนไปซื้อข้าวโพดจากโรงสีเลยแวะมาตัดต้นกล้วยใส่ท้ายรถมากมาย เพื่อเอาไปสับทำอาหารไก่

ฝุ่นตลบด้านหลังรถเริ่มจางเมื่อขับสู่ถนนคอนกรีต ชายหนุ่มขับรถเข้าสู่ตัวเมือง เขากวาดสายตามองข้างถนนก่อนจะขมวดคิ้วเมื่อเห็นแผงขายขนมข้างทาง รถเก่าสังกะสีเกาะเลยจอดชิดริมทาง ก่อนที่ร่างสูงใหญ่และค่อนข้างล่ำสันเพราะออกแรงทำงานหนักในโรงจะลงจากรถมา

“พี่สตัย!”

เสียงของเด็กสาววัยสิบแปดสิบเก้าปีที่เฝ้าหน้าร้านเรียกเขาอย่างยินดี มือไม้มันแก้ง่ามไปหมดเมื่อเห็นชายหนุ่มที่ลงจากรถมา

“ชื่อขนมหน้อยสิ”

แม่ค้าวัยกระเตาะเอียงอาย ทั้งที่อีกฝ่ายนอกจากชื่อนี้ไปยังแผงขนมแล้วก็ไม่ได้มีสายตาหวานเชื่อมมองมาทางตนเองเลย ก็จะไม่ให้อายได้อย่างไร ในเมื่อผู้ชายตรงหน้าเป็นหนุ่มที่ดังที่สุดในอำเภอเลยก็ว่าได้ สาวน้อยที่จบมัธยมปลายมาหมาดๆ แต่ไม่ได้เรียนต่อเพราะออกมาช่วยแม่ทำขนม เวลาว่างก็อ่านนิยายจากร้านเช่าใกล้บ้าน พระเอกในเรื่องที่คนเขียนบรรยายไว้ก็ตรงตามลักษณะของผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้านี้ไม่ใช่หรือ แล้วเธอจะไม่เงินไม่อายได้อย่างไร

“เอาอะไรดีคะพี่”

“เอาอย่างละกล่องก็แล้วกัน” ชายหนุ่มมอบพลางล้วงกระเป๋าเป้กางเกงยีนส์หยิบธนบัตรยับเยินออกมาคลี่ออก

“พี่สตัยกินเองหรือว่าเอาไปฝากใครที่ไหนคะ”

สาวน้อยถาม อาศัยความที่เคยคุยกับเขาบ้างเล็กๆ น้อยๆ เวลาเขาแวะมาซื้อขนม รวบรวมความกล้าถามชายหนุ่มเบาๆ

สตัยไม่ได้ตอบ เขาไม่ได้ยิ้มด้วยซ้ำ คิ้วที่หนามากๆ จนมองเหมือนมีใครใช้พู่กันป้ายหมึกปาดเหนือดวงตายนเข้าหากันน้อยๆ และพอลูกค้าหนุ่มไม่พูด แม่ค้าวัยรุ่นเลยหน้าแก่อไป

“เท่าไร”

“หกสิบค่ะ”

เขารับถุงพลาสติกแล้วก็เดินกลับขึ้นรถ พอรอดคันเก่าขับจากไปแล้ว
หญิงวัยกลางคนที่นั่งอยู่ด้านในบ้านก็หัวเราะออกมา

“โอ๊ย อีแหวนอ๊วย! เลิกฝันเฟื่องเหอะ เขาไม่มองแกหรอก”

“เอ๊ะ! แม่หีละก็ ทำไมเขาจะไม่มองฉันล่ะ เมื่อกี้เขาก็มองฉันอยู่
แม่ไม่เห็นหรือ”

“อุ๊บ๊ะ อีนี่...ขนาดลูกสาวนายอำเภอ เมืองานกาชาดเอามาลัย
ไปคล้องขวนเขาออกมาแล้ว เขายังตีหน้าตายลูกเดินหนีไปแบบไม่แยแส
แล้วเอ็งเป็นใครเขาจะมาสนใจเอ็งหือ เขารู้กันทั่วว่าเจ้าของฟาร์มไก่
พอเพียงเป็นคนยังไง ผู้หญิงสวยหยาดฟ้ามาดินแค่นี้ก็ไม่มอง แล้วเอ็ง
นะ”

คนเป็นแม่เดินมาเอานิ้วชี้จิ้มหน้าผาก

“เขาจะแลให้เสียสายตาเรอะ ไปเลย ไปล้างจานไม่ต้องมานั่งขาย
ขนมแล้ว”

คนเป็นลูกทำหน้าที่อ แต่ก็ลุกเดินไปข้างในโดยดีปล่อยให้
หญิงวัยกลางคนลับเปลี่ยนมานั่งขายขนมแทน คนที่ตกเป็นเป้าสนทนา
ไม่ได้รู้เรื่องราวด้วย เขาขับรถกระบะคันเก่าที่บรรทุกของเต็มกลับเข้า
ฟาร์มของตนเอง หลายปีติดกันแล้วที่สัตยาทำงานแทนบิดาอย่างเต็มตัว
ตอนที่ตยาคีน้องสาวของเขาแต่งงาน พ่อก็ค่อยๆ วางมือจากงานที่ละเล็ก
ละน้อย โชคดีที่ชายหนุ่มวัยยี่สิบกว่าปีในตอนนั้นกระโดดลงมาช่วยงาน
ตั้งแต่อายุได้สิบสี่สิบห้า ดังนั้นงานในฟาร์มทุกอย่าง สัตยาจึงรู้และทำ
ออกมาได้ดีเยี่ยมไม่ต่างจากพ่อตนเอง ทางเข้าฟาร์มไม่ได้เป็นหลุมเป็นบ่อ
แล้ว ด้วยปีก่อนชายหนุ่มลงทุนลาดยางมะตอยตั้งแต่ปากซอยแยกเข้า
ฟาร์มไปถึงข้างในด้วยเงินส่วนตัว ชายหนุ่มขับรถผ่านป้ายไม้ที่มีตัวอักษร
เขียนไว้ว่าฟาร์มพอเพียง

หกปีก่อน พ่อของเขาวางมือและพาแม่ย้ายไปอยู่ที่พะเยา ส่วนเขา
ก็ทำงานที่แพร่ต่อ น้องสาวกับน้องเขยอยู่กรุงเทพฯ แต่ก็ไปๆ มาๆ ที่นี้

บ่อยๆ และไม่ว่าจะผ่านมากี่ปี ลัตยาก็มีปัญหาเรื่องการเรียกลำดับชั้น
ปรางค์มีศักดิ์เป็นอาเขา แต่ก็ป็นน้องเขยเขาด้วย ตยาคียืนยันเสียง
หนักแน่นว่าเขาจะเรียกว่าน้องมะปรางก็ได้ แต่เขยขวัญของพ่อแม่ปาก
จะยิ้ม ตากลับวาววับเอาเรื่อง ลัตยารู้นิสัยอีกฝ่ายดี เห็นหน้าตาหวานๆ
ท่าทางเรียบริ่อยอย่างนั้น แต่เอาเข้าจริงปรางค์นับได้ว่าร้ายกาจใช้เล่น
ก็ถ้าไม่ร้ายจะเอาไอ้ตัวแสบอย่างตั้งไข่น้องสาวเขาอยู่หมัดได้หรือ ดังนั้น
เขาเลยไม่เหิมเกริมเรียกอีกฝ่ายว่าน้องมะปรางตามคำแนะนำของน้องสาว
แต่เรียกอีกฝ่ายว่าอาปรางค์ตามเดิม

รถขับเลยหน้าบ้านพักเข้าไปด้านใน ก่อนจะจอดหน้าโรงเก็บของ
ขนาดใหญ่ไม่ไกลจากแนวต้นลำไยแน่นชนิดเท่าไรนัก ร่างสูงใหญ่ลงจาก
รถและปิดประตูเสียงดังอย่างเคยตัวตามนิสัยคนมือหนัก

“ไต่ บอกให้ลูกน้องมาเอากล้วยลงไป”

เสียงดังลั่นทำให้ไต่ เด็กหนุ่มวัยสิบเก้าปีรีบกระโดดลงจากเปลญวน
ที่ผูกไว้ระหว่งต้นลำไยหน้าตาตื่น

“ครับพี่ไต่”

ไต่รีบขานตอบเพราะรู้ว่าถ้าเจียบและไม่มีเสียงตอบรับ คน
ซึ่งหูดหิดและใจร้อนจะต้องตะโกนเสียงดังลั่นกว่าเดิมอีกครั้ง ตอนนั้น
วิ่งถลาไปก็เสียงโดนเตะได้ด้วย

“มาแล้วๆ” ไต่วิ่งถลามาพร้อมกวักมือเรียกคนงานที่กำลังรดน้ำ
ต้นลำไยอยู่ในห้วงมาอีกคนหนึ่ง เด็กหนุ่มมองผู้ชายตัวสูง ที่แม้แต่ตนเอง
ซึ่งสูงที่สุดในบรรดาเด็กอายุรุ่นราวคราวเดียวกันก็ยั้งต้องแหงนคอมอง
อีกฝ่ายแล้วก็ยิ้มเอาใจ

“เดี๋ยวเอาต้นกล้วยลงแล้วให้ใครสับหยวมันด้วยนะ” เสียงท้าว
ที่แหบนิดูๆ เพราะว่าตะโกนบ่อยและเจ้าตัวก็มักสูบบุหรี่เวลาเครียด
บอกรวดเร็ว

“ครับผม”

“อาหารไก่ก็เอาเก็บที่โกดัง ไฉ้เซมว่าไง มาเอาไข่ไปหรือยัง”

ถามพลางแบมือรอ โต้รับดิ่งสมุดเล่มบางที่ตนเองเหน็บในเสื้อไว้กับเอวกางเกงออกมาเปิดและยื่นให้สัตยาดูอย่างรวดเร็ว

คิ้วหนาเป็นปี่นเหมือนมีคนเอาอะไรต่างๆ เขียนไว้ขมวดเข้าหากัน ทำให้เกิดรอยย่นบนสันจมูก ตาก็หริ่ลงเมื่อดูตัวเลขบนหน้ากระดาษตรงหน้า เขามอบหมายเรื่องการดูแลให้พ่อค้าคนกลางมารับไข่ไก่ในฟาร์มไปแก่เด็กหนุ่ม จริงๆ ฟาร์มเขาเน้นการเลี้ยงไก่เนื้อ แต่เมื่อหลายปีก่อนสัตยาก็เริ่มสนใจการเลี้ยงไข่ไก่ด้วยเช่นกัน เมื่อก่อนถ้าจะบอกว่าเงินรายได้ของฟาร์มมาจากการส่งไก่เนื้อให้ลูกค้าและค่าไข่เป็นเหมือนของแถมเล็กๆ น้อยๆ กำไรไม่กี่บาท ตอนนั้นก็ต้องอวดอ้างอย่างภูมิใจได้ว่า รายได้เกือบครึ่งของฟาร์มมาจากบรรดาไข่พวกนี้แหละเอง แอ้มแม่ไก่ปลดระวางก็ยิ่งขายได้อีกต่อ

“จ่ายเงินหรือยัง”

“ครับ ของงวดที่แล้ว” โต้รับควักเงินจากกระเป๋ากางเกงให้ สัตยารับไปเดาะๆ เล่นแล้วพยักหน้าโดยไม่ตรวจนับ เพราะรู้ว่ามันจะครบทุกบาททุกสตางค์หากผ่านมือของโต้แล้ว เด็กคนนี้วิ่งเข้าวิ่งออกฟาร์มพอเพียงตั้งแต่อายุแปดเก้าปีแล้วกระมัง เป็นลูกน้องตัวเบียดแสนทโมนของตยาดี น้องสาวเขาปวารณาตัวเป็นลูกพี่ และคอยช่วยเหลือทุกอย่าง นำเสียดายที่แม่จะให้งานพิเศษทำ แต่โต้ก็ได้เรียนแค่มัธยมปลายและลาออกมา เพราะว่าพ่อและแม่สิ้นปัญญาจะส่งเรียนต่อ เด็กหนุ่มที่เฉลียวฉลาดและรักดีเลยมาของานที่ฟาร์มทำเป็นเรื่องเป็นราวเสียเลย

สัตยาจำหน้าหงอยๆ เป็นหมาเหงาของอีกฝ่ายได้ดี ตอนนั้นเขาถอนหายใจแล้วก็บ่นพึมพำ

“จบมอปลายจะมาของานฉันทำ ในฟาร์มมีคนทำงานตั้งเยอะแล้วฉันไม่ยุ่งก็ได้”

ตอนนั้นเด็กนี้หน้าซีดเลยทีเดียว หากพอเขาพูดต่อด้วยน้ำเสียง

เอือมระอาอีกประโยค อีกฝ่ายก็เบิกตากว้างอย่างไม่อยากจะเชื่อหู

“ฉันอยากได้คนมาช่วยทำบัญชี เห็นที่อื่นเขามีผู้จัดการฟาร์มกัน ชักอยากได้บ้าง แต่จบแค่มือหกคงไม่ไหว โง่ตายชัก เองได้ นายมาทำงานที่ฟาร์ม ฉันจะออกค่าเรียนให้ เรียน มสธ. ได้นี้ใช่ไหม ถึงเวลาที่ไปสอบ ขยันอ่านหนังสือหน่อย ผู้จัดการฟาร์มนี้ต้องมีความรู้ อย่างน้อยเวลาเถียงกับปศุสัตว์จะได้เถียงแบบฉลาดๆ หน่อย”

ครั้นพอโต้แย้งมาเสียงอ่อยว่าไม่เอากรบการเงินของคนอื่น ชายหนุ่มหน้าดูดุดูดุดำก็หัวเราะเสียงหัว

“ใครบอกจะออกค่าเรียนให้ฟรี ขนาดรัฐให้ทุนการศึกษายังให้กลับมาทำงานใช้ นายก็ต้องทำงานใช้ให้ฟาร์มพอเพียงเหมือนกัน ทำสัญญามัดตัวไปเลย กู้เงินเรียน แล้วกลับมาทำงานใช้ทุน”

เป็นอันว่าจบเรื่องได้เถียง และเมื่อต้นเทอมก็ได้มีเงินจ่ายค่าเรียนมหาวิทยาลัยอย่างไม่คาดฝันด้วยประการฉะนี้

“เดี๋ยวให้คนเอาข้าวโพดไปเก็บด้วย ระวังดีๆ อย่าให้ขึ้นเหมือนคราวที่แล้ว”

“ครับ”

สัตยาพยักหน้า เขาเดินดุ่มกลับไปทางบ้านไม้สองชั้นหลังใหญ่ที่เป็นที่พักของตนเอง เมื่อก่อนบ้านหลังนี้อยู่กันพร้อมหน้า แต่พ่อพ่อและแม่ปลีกไปอยู่กันสองคนตายายชราอย่างหวานจีจ่าแล้ว ก็เหลือแค่ลูกชายคนโตอย่างเขาที่อยู่เียงกับฟาร์มพอเพียง

“อ้อ...พี่ไก่อครับ เมื่อเช้าพี่ไซโร.มานะ”

เท่าใหญ๋ๆ ที่กำลังก้าวเดินชะงัก คนหน้าดูเหลือวต้นคอมามอง

“ว่ายังไงบ้าง”

“ก็บอกว่าไใกล้จะปิดเทอมแล้ว”

สีหน้าของสัตยาเปลี่ยนไปนิด เขากลอกตาเร็วๆ แล้วก็พยักหน้า รีบเดินดุ่มเข้าบ้านเร็วกว่าเดิม ไต้มองตามแผ่นหลังหนาของคนที่ตนเอง

รู้จักมาทั้งชีวิตแล้วแอบหัวเราะ เป็นอันรู้ว่าปิดเทอมที่ไร ลัตยาจะต้อง
บ่นยาวเหยียดเรื่องฟาร์มพอเพียงเปลี่ยนจากเลี้ยงไก่เป็นเลี้ยงลิง เพราะ
ลูกๆ ของตยาดี น้องสาวสุดที่รักของเขาจะเฮกันมาพักที่นี้ แต่ละคน
สืบทอดฝีมือมาจากพ่อและแม่เต็มเปี่ยม คนหนึ่งฉลาดเจ้าเล่ห์
คนหนึ่งก็ต่อเอาเรื่อง ยิ่งลูกสาวคนโตที่ซุ่มมะนาวด้วยแล้ว แทบจะถอด
ออกมาจากตยาดีไม่ผิดเพี้ยนเรื่องนิสัยและหน้าตา ทำเอาฟาร์มพอเพียง
ที่เจียบสงบปั่นป่วนตลอดเวลาสั้นๆ ช่วงปิดเทอมคราวก่อนนั้นอะไร โต้
เห็นลัตยาเดินไปถามสัตวแพทย์ที่มาตรวจไก่อยู่ ได้ยินแว่วๆ

“ยานอนหลับไก่ที่เด็กกินได้ไม่อันตราย แต่หลับเป็นตายสักสอง
อาทิตย์มีไหม”

หนุ่มน้อยตะโกนเรียกคนงานมาช่วยกันขนต้นกล้วยลงจากรถ
และขนกระสอบข้าวโพดไปเก็บ เขาทำงานรวดเร็วคล่องแคล่ว ไม่นาน
งานที่ลัตยามอบหมายก็เรียบร้อย ยังไม่ทันจะเดินออกจากตรงนั้น คนที่
สั่งงานไว้ก็เดินกลับออกมาจากบ้าน ไปหน้าคมครามแดดสะอาดสะอ้าน
ขึ้น เสื้อที่สวมก็เปลี่ยนเป็นตัวอื่น ในมือมีหมวกสานใบเท่ากับผ้าขาวม้า
ผืนโปรดถือมาด้วย

“โด้”

“ครับ”

“อย่าลืมไปติดต่อปศุสัตว์ด้วย เรื่องใบขนย้ายสัตว์ปีก”

“ได้ครับพี่ไก่ พี่ไก่จะไปไหนหรือครับ”

“จะไปหาเกษตรอำเภอหน่อย”

ชายหนุ่มบอกและสวมหมวกสานของตัวเอง

“อย่างนี้ก็ผ่านร้านข้าวแกงน้องหมวยสิครับ” โด้ทำท่ากระหยิ่ม
ยิ้มย่องเมื่อเอ่ยถึงสาวน้อยชาวไทยเชื้อสายจีน ลูกสาวเจ้าของร้านขาย
ข้าวแกงหน้าบ้านพักของเกษตรอำเภอ สาวน้อยผิวขาวหุ่นอวบอ้วนดีที่หนุ่มๆ
ทั้งอำเภอชอบไปกินข้าวฝีมือเธอด้ก

ดวงตาดูปรายมองและทำให้คนอายุน้อยกว่าหยุดยิ้มทันที ตีหน้า
เลื่อนมองตอบ ลัตยายนึกวินิดเดียวแล้วเดินไปคว่ำรถมอเตอร์ไซด์คันเก่า
ที่จอดไว้ข้างๆ โกดังแล้วสตาร์ทเครื่องซึ่งออกมา คล้อยหลังเสียงกระหึ่ม
ของเครื่องรถและควันจากท่อไอเสีย โต๊ะเอามือโบกไปมาไล่กลิ่นเหม็น
แล้วถอนหายใจยาวๆ

“เกือบไปแล้วกู”

“ไม่น่าไปเตะเรื่องผู้หญิงเลย” อดีตคู่หูของตยาคีคิดอย่างหวาดเสียว

“พูดเรื่องผู้หญิงหน่อยแทบจะกระโดดกัดคอ แล้วแบบนี้พี่ไก่
ไม่ต้องเป็นตาแก่นอนซี้เหงแก่บนคานเหมือนที่พี่ไข่พูดเหรอ”

บ่นนี่มันง่าแล้วก็เดินเตะดินเตะทรายไป คนงานอีกคนที่เพิ่งเดิน
ออกมาจากโกดังหัวเราะ เขาทันเห็นลัตยาถลิ่งตามองโต๊ะ เลยอดแซงไม่ได้

“อยู่ดีไม่ว่าดี ปากวอนหาเรื่องแล้วไหมล่ะ ก็รู้อยู่ว่าตั้งแต่เจ้าสาว
หนีชั้นหมากไปพี่ไก่เขาก็เปลี่ยนเป็นคนละคน ยังจะไปเหยอีก”

“เออ คิดแล้วโมโหแทน เป็นฉันนะโว้ย ไม่มาทำงานงๆ บ้างาน
แบบนี้หอรอก ผู้หญิงคนเดียว ไม่ตายก็หาเอาใหม่ได้ นี้อะไร โดนทิ้ง
ครั้งเดียวเล่นทำตัวเป็นฤๅษีครองพรหมจรรย์ไปเลย น่าเสียดาย หน้าตา
ก็ออกจะหล่อ”

อีกคนที่เดินออกมาเสริม

โต๊ะโบกมือไล่ “ไม่ต้องพูดมากเลย ไปทำงานๆ คำก็ฤๅษีสองคำก็ฤๅษี
ตอนอยู่ต่อหน้าไม่เห็นกล้ำพูดถึงนะพวกเอ็งนะ ไปเลย พี่ไก่เป็นฤๅษี
ใจโหดนะโว้ย ซีนเอาแต่นินทาแล้วงานไม่เสร็จ โดนถลกหนังไปห่มแทน
หนังเสือแน่ ไปแยกย้ายๆ”

โต๊ะไล่คนอื่นไปหมด แต่ตัวเองกลับยังอยู่ที่เดิมแล้วมองตามทางที่
ลัตยาขี่มอเตอร์ไซด์ไป เรื่องการแต่งงานที่ฉาวโฉ่ไปทั้งอำเภอเมื่อหลายปี
ก่อนเขาจำได้ดี แม้ตอนนั้นจะยังเป็นเด็กชายพอมกะหอร่องก็เถอะ ภาพ
พี่ไก่โต้งของเขาคลุ้มคลั่งยามเจ้าสาวหนี ปล่อยให้ชั้นหมากของชายหนุ่ม

ต้องแก้ และเป็นขี้ปากชาวบ้านอยู่แรมปีมันยังติดตาเขาไม่หาย คิดแล้ว เขาก็ยังอดนึกเคืองครุสวานามอาริตาคณนั้นไม่ได้ ใครๆ ก็รู้ว่าลูกชาย เจ้าของฟาร์มพอเพียงรักเจ้าหล่อนแค่นั้น หลังน้องสาวเขาแต่งงานได้ สามปี สัตย์ก็ความรักสูงงอมเต็มที ให้พ่อแม่พากันไปสู้ออกอีกฝ่ายถึงบ้าน ที่ต่างจังหวัด และนัดวันแต่งงานเรียบร้อย ใครจะคิดว่าครุผู้แสนน่ารัก เรียบร้อยอย่างอาริตาจะหนี ทั้งเจ้าบ่าวให้เป็นหม้ายในวันแต่งงานอย่าง ใจร้ายเหลือเกิน

ภาพสัตยาเที่ยววิ่งวนตามหาหญิงสาวคนรักเป็นบ้าเป็นหลัง เสียง เขาตะโกนเรียกชื่ออีกฝ่ายในวันนั้นไม่มีใครในครอบครัวลืมได้ง่ายๆ เกือบปีกว่าสัตยาจะหยุดตามหาอาริตา เกิดคำถามขึ้นมากมายว่าทำไม อาริตาถึงหนีไปวันแต่งงาน พ่อแม่ของเจ้าสาวนั้นหน้าหดเหลือสองนิ้ว พอพี่ตั้งไข่ของเขาเสนอให้แจ้งความ ฝ่ายแม่เจ้าสาวก็รีบลาล่าละลักห้าม และยอมปริปากว่าอาริตาไม่ได้โดนคนจับไป หรือเกิดเรื่องร้ายอะไร หากหญิงสาวตั้งใจหนีไปเอง

เรื่องราวของอาริตา ได้รับรู้เพียงแค่นั้น เขามั่นใจว่ามันต้องมีเรื่อง ตื่นลึกหนาบ้างอีก หากก็ไม่กล้าถาม และไม่มีใครปริปากเล่า โดยเฉพาะ ไม่มีใครกล้าพูดเรื่องของอาริตาต่อหน้าสัตยา และความรักครั้งแรกของ ชายหนุ่มก็จบลงอย่างน่าหดหู่ ไม่มีพี่ไก่โต้งที่แสนจะอารมณ์ดี ซื่อาย และชอบต่อปากต่อคำกับพี่ตั้งไข่ ลูกพี่ของโต้อีกต่อไป เขากลายเป็น คนเงียบขรึม บ้างงาน และก็เก็บเนื้อเก็บตัวขึ้นมาก ลุงเอกและป้าต้องตาก็ลำบากใจและเป็นห่วงลูกชายเพียงคนเดียวมาก หลายปีที่ผ่านไปคนใน ครอบครัวก็หวังว่าวันหนึ่งสัตยาจะได้เจอผู้หญิงดีๆ อีกครั้ง และผู้หญิง คนนั้นจะสามารถเยียวยาหัวใจที่กลัดหนองของเขาได้ สัตยาคนเดิม ที่ร่าเริงและขี้เล่นจะได้กลับมาสู่ฟาร์มพอเพียงเสียที

“เฮ้อ”

โต้ออนหายใจหนักๆ เขาเองก็หวังแบบนี้เช่นกัน หนุ่มน้อยเดินไป

จัดการทำงานต่อตามที่ได้รับมอบหมายมา ฟ้าเริ่มครีမ်และลมเริ่มพัดแรง บอกให้รู้ว่าอาจจะมีฝนตกหนักในอีกไม่นาน เขาต้องเร่งมือทำงานให้เสร็จ ลู่วังก่อนฝนตก โต้เดินแกมวิ่งไปเร็วๆ หากหนุ่มน้อยมีญาณพิเศษสักก็ เขาจะรู้ได้ว่าสิ่งที่เขาและทุกคนหวังเกี่ยวกับสัตยานั้นกำลังจะเป็นจริง ขึ้นมา เพียงแต่ว่า...ผู้หญิงที่จะเข้ามาในชีวิตของสัตยา ห่างไกลจากภาพ ที่พวกเขาวาดหวังไว้คนละโยชน์ทีเดียว

ห่างไกลและแตกต่างกันแค่ไหน...ก็แค่พอทำให้โต้ในอีกสามเดือน ข้างหน้าต้องตะลึงพริ้งเพริดกับความเปลี่ยนแปลงของสัตยาเลยทีเดียว

“ถ้า นายอยากจะริเริ่มตั้งสหกรณ์ไก่ไข่ก็ได้ ฉันจะเอารายละเอียดไปให้ที่ฟาร์ม” เสียงของผู้ชายผิวสองสี รูปร่างผอม ที่นั่งอยู่ตรงกันข้ามกับเขาพูดขึ้นมา ไบหน้าค่อนข้างเรียวเพราะเจ้าตัวเป็นคนผอมมาตั้งแต่เด็ก สวมแว่นตากอบสีเงินไว้ บนโต๊ะมีกระดาษเอกสารหลายแผ่นวางกระจายอยู่

“จริงๆ ฉันเห็นด้วยนะ การตั้งสหกรณ์และรวมกลุ่มกันแบบนี้ระหว่างฟาร์มไก่ ทำให้เรามีอำนาจต่อรองกับพวกพ่อค้าคนกลางมากขึ้น”

“อืม” เสียงตอบรับหนักๆ ดังในลำคอของคนที่นั่งตรงกันข้าม ไบหน้าค่อนข้างคล้ำเพราะว่าร่างกายกลางแดดตอนนี้อยู่เรียบเฉยเหมือนฉาบด้วยปูน

นพพรเหลือบตามองเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยแล้วก็หรีต่า

“ไอ้ไก่ นี่นายตั้งใจฟังที่ฉันพูดหรือเปล่า”

“ฟังอยู่”

คนตัวหนากว่าสักเท่าหนึ่งและสูงกว่านพพรสักช่วงศอกได้พูดขึ้น คิ้วหนากๆ พาดตรงเหนือหน่วยตายน์เข้าหากัน

“นี่ก็คุยกับศาลาโบสถ์”

เกษตรอำเภอหนุ่มพูดเบาๆ เขารวบรวมกระดาษซ้อนกันเรียบร้อย

แล้ววางบนโต๊ะในบ้านพักของตนเอง บ้านพักของทางอำเภอที่ตนมาอาศัยในช่วงทำงานที่นี่

“เรื่องต่อรองราคากับพ่อค้าคนกลางมันไม่ใช่เรื่องใหญ่” เสียงหัวเราะใหญ่ของสัตยาดังขึ้น เขาเคาะนิ้วชี้ลงบนโต๊ะทำงานเหล็กเก่าๆ ของเพื่อน แล้วลากเสียงยาวอธิบาย

“แต่เหตุผลที่ฉันจะทำสหกรณ์นี้ขึ้นมา ก็เพราะว่าอยากจะตัดระบบนายทุนที่แทรกแซงฟาร์มต่างหาก”

“หมายความว่ายังไง”

“เป็นเกษตรกรอำเภอที่ไม่รู้หะ...” สัตยาหยุดคำต่อมาแล้วก็พ่นลมหายใจหนักๆ ออกมาทางจมูกดังที่ “ปรกตียู่บนนั่นทำงานในห้องแอร์ละสิ ถึงไม่รู้เลยว่าตอนนี่เกษตรกรเอ๋ย เจ้าของเค้าไปเอ๋ยกำลังเจอวิกฤติอะไร”

บนนั้นที่สัตยาขยี้ไปข้างขึ้น คือที่ว่าการอำเภอซึ่งสามารถมองเห็นจากหน้าต่างบ้านที่พวกตนเองกำลังนั่งคุยกันอยู่ นพพรถอดแว่นตาความหนาผ้ามาเช็ด คุ่นเสียแล้วกับปากที่พูดตรงๆ ของสัตยา

“ไม่มีแอร์ มีแต่พัดลม”

“ตอนนี้พวกเค้าบางเค้ากำลังเดือดร้อน การที่นายทุนเนื้อสัตว์แปรรูปยื่นมือเข้ามา มองแบบกว้างๆ มันก็เหมือนการใจดีมากระจายรายได้ มาให้โอกาสกับเรา แต่ถ้ามองให้ดี มันคือหลุมที่ขุดดักเราต่างหาก”

สัตยาบอก เขาเอาลิ้นดันกระพุ้งแก้มยามเอ่ยต่อ

“นายหน้าพวกนี้ติดต่อมาเพื่อให้เราส่งไก่ให้เขา แต่เราก็ต้องรับอาหารไก่จากเขา ให้เขาเข้ามาดูแลในการจัดการฟาร์มของเรา ต้องรับเงื่อนไขและข้อเสนอต่างๆ เพื่อที่จะได้ส่งไก่ให้เขา แล้วยังไง มันก็เหมือนเครือข่ายขายยาลดความอ้วนกับครีมลอกหนังกำพำรำนั่นแหละ เราหวังเงินกำไรจากเขา แต่เรากำลังหยิบยื่นเงินเราใส่กระเป๋าเขาเช่นกัน ค่าอาหารไก่ที่มันแพง แล้วไหนจะยาวัคซีน อะไรสารพัดที่เราต้องจ่าย

เพื่อให้ไก่เราได้มาตรฐานส่งให้พวกนั้น สุดท้ายพอไก่ได้วัยต้องส่ง ก็มี การกวดราคาบอกว่ามันไม่ได้คุณภาพตามที่ทางบริษัทต้องการ กว่าไก่ จะโตเต็มวัย เราก็สูญเสียต้นทุนไปให้พวกนั้น เพื่อให้พวกนั้นเจียดแบ่ง มาเป็นส่วนกำไรชื่อไก่เราเอง อัจฉริยะชื่อขนมยายซัดๆ”

“เรื่องนั้นฉันก็รู้ แต่ทำยังไงได้ ในเมื่อทุกเล้าต่างพอใจที่จะทำ แบบนี้”

“ก็เพราะว่าเราไม่มีอำนาจในการต่อรองไง อาหารไก่พวกนั้นราคา แพงแค่ไหน มากกว่าท้องตลาดสองเท่า ไหนจะวัคซีนแพงๆ ไหนจะต้อง ให้พวกบ้านนั้นเข้ามาวุ่นวายในฟาร์มอีก”

“เออ เข้าใจ ฉันเข้าใจนายนะไก่”

“เข้าใจอย่างเดียวไม่ได้ นายต้องบริหารจัดการให้ฉัน ฉันจะตั้งสหกรณ์ ขึ้นมา นายก็ต้องเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงสำคัญด้วย”

“ได้ แล้วนี่นายมาเพื่อพูดเรื่องนี้เรื่องเดียวหรือไง”

สัตยาพยักหน้า ลุกยืนทันทีที่จับธุระ

“เดี่ยวไก่ เห็นเขาประกาศเตือนว่าจะมีมรสุมเข้านะ นายเตรียมตัว หรือยัง”

“เรียบร้อยแล้ว”

สัตยาพยักหน้ารับคำ

“ไอ้มรสุมพวกนี้ก็ช่างกระไร เข้าบ่อยฉิบ”

คนเป็นเกษตรอำเภอพูดอย่างเป็นกันเองและไม่ต้องระวังต่อหน้า เพื่อนสนิท

สัตยาออกจากบ้านพักของอีกฝ่ายในอีกไม่กี่นาทีต่อมา แม้ว่า นพพรจะเรียกให้อยู่กินข้าวด้วยกันก็ตามที่ ชายหนุ่มชื่อไก่ของเขา กลับ ระหว่างทางลมที่พัดแรงจนฝุ่นและดินข้างถนนปลิวตลบทำให้เขา ลำบากพอควร สัตยาได้ยินเสียงแม่ค้าข้างทางบ่นโวยวายยามวิ่งมาจับ รมขนาดใหญ่อันที่ตั้งไว้ตรงแผงขายของไม่ให้ปลิวตามแรงลมแล้วก็เลิกคิ้ว

สงสัยมรสุมครวนี้จะรุนแรงกว่าที่คิดไว้กระมัง

“กรมอุตุนิยมวิทยาเตือนประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตจังหวัดแพร่ พะเยา เชียงราย และทางเหนือตอนบนให้ระวัง เนื่องจากความ...”

เสียงของนักข่าวรายงานพยากรณ์อากาศดังจากโทรทัศน์เครื่องใหญ่ในห้องนอนของชายหนุ่ม ทำให้เจ้าของร่างสูงที่สวมแค่ผ้าขาวม้า พันรอบเอวสอบอย่างง่าย ๆ หันมามองหน้าจอ ในมือเขามีผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่เช็ดผมที่เพิ่งสระมาหมาดๆ ใบหน้าคร่ำครมมองหน้าจอแล้วก็นึกว่า สองสามวันมานี้ฝนตกหนัก ลมกระโชกแรงจริงๆ ลึตยาถอนหายใจอย่างหงุดหงิด ไอ้พายุบ้าที่เข้ามาครวนี้ทำทางจะทำความเสียหายให้ฟาร์มพอเพียงของเขาไม่น้อยแน่ๆ เมื่อเช้าเจ้าไต่ก็วิ่งหน้าตั้งมาบอกว่า ลำไยที่ปลงไว้ท้ายฟาร์มโดนแรงลมจนโค่นหักเสียหายไม่น้อย ฝนที่ตกหนักแบบนี้กับอากาศที่เย็นชื้นแฉะง่ายต่อการที่ไก่ในฟาร์มจะป่วยและติดโรค ชายหนุ่มพาดผ้าเช็ดตัวบนราวไม้ แล้วเดินเข้าไปในห้องทำงานของตัวเอง เอกสารมากมายและหนังสือเกี่ยวกับการทำฟาร์มวางเรียงรายเป็นระเบียบ

“ขึ้นตกแบบนี้อีกสองสามวันบรรลัยแน่หนอน”

เขาพึมพำอย่างระอากใจ เอกสารวางกองเต็มโต๊ะ ทั้งเพิ่มบิลค่าน้ำมันรถส่งไก่ ทั้งบิลค่าอาหารไก่ และบิลรายจ่ายต่างๆ ดวงตาคมกลักรวดมองตัวเลขทั้งหลายที่ต้องนั่งคำนวณบวกลบคูณหารแล้วก็ถอนหายใจ ร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มนั่งบนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงาน นิ้วใหญ่ของผู้ชายที่ถนัดจับจอบ จับเสียม ยกตะกร้าไก่ เขี่ยเครื่องคิดเลขมาตรงหน้า ดูสิ...ไม่ทันจะทำ อาการปวดหัวตุบๆ ก็มารอแล้ว คนเกลียดคณิตศาสตร์แต่ต้องทำบัญชีเองถอนหายใจอย่างหงุดหงิด พอเหลือบตามองคอมพิวเตอร์เก่าเครื่องหนึ่งที่ตั้งอยู่บนโต๊ะอีกตัวในห้อง เสียงของน้องสาวก็ดังมาในหัวทันที

“พี่ไต่ตั้งใจโปรแกรมนี้สิ ง่ายจะตาย พิมพ์เลขลงไปแล้วกดตรงนี้

ในตาราง มันก็ขึ้นตัวเลขผลลัพธ์ให้แล้ว ไม่ต้องมาปวดหัวนั่งจิ้มเครื่องคิดเลขบวกลบคูณหารทำไมชอบทำเรื่องง่ายให้กลายเป็นเรื่องยากนะ”

‘อยากใช้เหมือนกัน แต่ใช้ไม่เป็น!’ สัตยาถอนหายใจ ละสายตาจากเครื่องคอมพิวเตอร์อย่างเสียดาย ใครให้เขาเรียนไม่เก่งเหมือนตยาคิตั้งแต่แตกหนุ่มก็ช่วยงานฟาร์มของพ่อ เรื่องบัญชีและตัวเลขยากๆ เป็นหน้าที่ของพ่อเอกเป็นส่วนใหญ่ เขากับน้องสาวไปช่วยบ้าง ครั้นพอตนเองเข้ามาดูแลฟาร์มเอง สัตยาเคยจ้างพนักงานบัญชีมาครั้งหนึ่ง ปรากฏว่าเรื่องเงินทองมันไม่เข้าใครออกใครจริงๆ พนักงานบัญชีนั้นแอบเปลี่ยนตัวเลขในบิลค่าน้ำมันรถ แล้วเอาส่วนต่างเข้ากระเป๋าตัวเองสบายใจเฉิบยังดีที่สัตยาแม้จะไม่เก่งตัวเลข แต่เขาขับรถส่งไก่ให้พ่อมาตั้งแต่ห้าเหยียบคันแรงได้และมีอายุถึงเกณฑ์ทำใบขับขี่ เขาเลยเอะใจว่าระยะทางเท่านี้ ทำไมน้ำมันรถมันมากกว่าเดิมตั้งเยอะ

หลังจากจัดการไล่พนักงานบัญชีจอมซี้โกงออกไป สัตยาเลยจำเป็นต้องทำหน้าที่นี้เอง อย่างน้อยก็จนกว่าจะได้จะโตกว่านี้อีกนิด เขาจึงจะโอนหน้าที่นี้ให้เด็กหนุ่มนั้นได้

“เฮ้อ”

จมูกโด่งเป็นสันพ่นลมหายใจออกมาแรงๆ ยามปลายนิ้วที่ตัดเล็บสั้นมนจิ้มบนตัวเลขอย่างช้าๆ ทีละตัว สัตยาจมอยู่กับตัวเลขที่ตนเองไม่ถนัดอยู่เกือบสามชั่วโมง

“ไอ้เข้ม มาทางนี้เร็วเข้า!”

เสียงตะโกนดังลั่นแทรกเสียงลมและเสียงพายุฝนที่ตกหนักทำให้ใครต่อใครที่กำลังร่วนวายุอยู่บริเวณโรงอนุบาลลูกเจี๊ยบพากันสะดุ้งสุดตัว คนโดนเรียกหน้าเหวอ รีบวิ่งถลากลางสายฝนไปหาร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มที่กำลังยกไม้ระแนงขนาดใหญ่ออกด้วยความเร็วที่สุดเท่าที่

ตนเองจะทำได้ ตั้งแต่เมื่อเช้ามีดกระแทงตอนนั้นเหมือนมีเหตุการณ์รบกวน
เกิดขึ้นที่ฟาร์มไม่มีผิด เพราะว่าฝนที่ตกหนักและลมที่กระโชกแรงทำให้
โรงเรือนอนุบาลลูกเจี๊ยบพังครืนลงมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย คนงานวิ่งไป
บอกสัตยาที่บ้านใหญ่ ก่อนที่เขาจะวิ่งพรวดเข้ามาด้วยใบหน้าฉมึนทึบ
ปานยักษ์วัดแจ้ง

ความโกลาหลเกิดขึ้นเพราะว่าลูกเจี๊ยบเหล่านี้คือต้นทุนของฟาร์ม
หากเสียไปก็แย่เช่นกัน คนงานช่วยกันต้อนเก็บลูกเจี๊ยบที่สามารถช่วยได้
ออกจากซากไม้ปรักหักพังอย่างเต็มที่ ฝนที่ตกหนักไม่ลืมหูลืมตาทำให้
ทุกคนทำงานลำบาก แต่ก็ไม่มีใครล่าช้า สัตยาสวดครั่งแล้วครั่งเล่าเมื่อ
ยกไม้ออกแล้วเห็นซากของเจ้าลูกเจี๊ยบทั้งหลายตายอยู่ที่พื้น

“เวรเอ๊ย! มันพังลงมาได้ยังไงกัน”

ไม่ต้องมีคำตอบ ชายหนุ่มก็รู้ว่าพังได้อย่างไร โรงเรือนแห่งนี้เก่า
มากแล้ว ไม้มันคงผุกร่อน บวกกับลมพายุที่เข้ามาหลายวัน จะว่าไปเขา
ยังระแวงอยู่ ตั้งใจว่าถ้าวันไหนที่ฝนไม่ตกแล้วจะรีบพาคนงานมาจัดการ
ซ่อมแซมให้มันแน่นหนา แข็งแรงกว่าเดิม น่าเสียดายที่เขาฆ่าเคลียร์บัญชี
และฝนก็ไม่เคยหยุดตกเลย

“พี่ไก่อครับ”

เสียงตะโกนเรียกชื่อเขาดังขึ้น สัตยาที่เปียกโชกไปหมดทั้งตัว
หันไปมองเห็นได้กำลังวิ่งกระหืดกระหอบมา ในมือกางร่มที่ลู่แทบหัก
เพราะแรงลมและแรงฝน

“อะไร?”

“หลังฟาร์มก็มีเรื่องครับ”

คิ้วหนาย่นเข้าหากัน เขาพลະจากกองไม้ทันทีเมื่อได้ยินสิ่งที่
หนุ่มน้อยรายงาน แล้ววิ่งพรวดไปกระโดดคร่อมมอเตอร์ไซค์วิบากคันเก่า
ที่จอดไว้ไม่ไกลทันที เพราะหลังฟาร์มที่ฝ่ายนั้นหยุดถึงไกลจากโรงเรือน
ตรงที่พวกเขาขุ่นวายกันอยู่หลายกิโลเมตรทีเดียว

“พี่ไก่ รอดด้วย”

ได้กลิ่นน้ำลายลงคออย่างหวาดๆ มองรถวิบากสี่เขี้ยวของชายหนุ่ม รุนพี่แล้วหลับหูหลับตาโยนร่มทิ้งกระโดดซ้อนด้านหลัง เวลาปกติคน ทั้งบางรู้ว่าอย่าได้ริอ่านชั่นรถล๊อตยา ถ้าไม่เก่งกล้าหรืออมพระรอดไว้ในปาก นับประสาอะไรกับเวลาที่เขาใจร้อนเป็นไฟและทางก็สั้นขึ้นและ ด้วยฝนแบบนี้ แต่ว่า...จะวิ่งตามรถไปก็ใช่ที่ ครั้นจะไปเอารถยนต์ก็ ไม่ทันใจเจ้านายกึ่งพี่ชายคนไหนแน่ ดังนั้นหนุ่มน้อยเลยได้แต่โยนร่มทิ้ง แล้วเกาะเอาขุมเกลือที่เปียกชุ่มของล๊อตยาไว้แน่นๆ หลับตาปีแล้วท่องคาถา สวดมนต์มั่วๆ อย่างกลัวเกรง

แว่น!

เสียงเครื่องมอเตอร์ไซค์ดังลั่น ก่อนที่รถวิบากสองล้อของล๊อตยา จะพุ่งทะยานไปด้านหน้าอย่างรวดเร็ว!

กิมแรงมาก ฝนก็ตกหนัก ร่างในชุดที่ขาดวินเดินกระเซอะกระเซิง มาตามพวงห้อยและฟิงตัวใต้ต้นไม้อย่างอ่อนแรง ผมยาวจรดเอวที่เปียกชุ่ม ศีรษะทำให้พอมองออกว่าเจ้าของร่างเป็นผู้หญิง ทว่าตอนนี้สภาพนั้น ดูไม่ได้ มือที่ถลอกปอกเปิกไปหมดเสยผมยาวไปด้านหลังเปิดดวงหน้าที่ ขะมุกชะมอมไม่แพ้เนื้อตัว เสียงฟ้าร้องทำให้เธอสะดุ้งโหยง เรียนมายังจำได้ที่ครูสอนไว้ว่าอย่ายืนใต้ต้นไม้เวลาฝนตกไม่อย่างนั้นจะฟ้าผ่า ร่างนั้นเลยเดินโผล่ตากฝนต่ออย่างอุตสาหะ ปากสั้นฟันกระแทกกัน ดังกึกๆ หนาวแทบตายแต่ก็ลากเท้าเดินต่ออย่างอดทน กระทั่งเห็นรั้วไม้ สูงเท่าเอวที่อยู่ตรงหน้า ดวงตาเธอเป็นประกายวาวอย่างยินดี ก่อนจะ โผล่ไปแล้วเริ่มต้นปีนข้ามรั้วอย่างตืออกดีใจ กระทั่งข้ามได้สำเร็จมองรอบๆ หาที่หลบฝน รองเท้าเธอเต็มไปด้วยโคลน เนื้อตัวก็เปียก ครั้นเห็นบ่อ ซีเมนต์ที่วางตั้งสูงเท่าเอวอยู่เบื้องหน้าหลายบ่อ ดวงตาที่แดงก่ำก็เบิกกว้าง อย่างยินดีอีกครั้ง เธอเดินไปเร็วๆ แล้วเอามือช้อนตักน้ำในนั้นที่ชุ่มน้อยๆ

มาล้างรองเท้าที่หนักและเหนียวเหนอะหนะออก

“ให้ใครเห็นฉันสภาพนี้ไม่ได้ จะเห็นฉันสภาพนี้ไม่ได้”

เสียงแหบพร่าน่ากลัวนั้นพึมพำซ้ำแล้วซ้ำเล่า หากย้อนตักน้ำไปมาหลายครั้ง เธอต้องขมวดคิ้วเมื่อรู้สึกว่ามีบางอย่างได้ น้ำขุ่นมือเธอ ร่วงนิรนามยกมือขึ้น เธอสวมเสื้อแขนยาวชายเป็นลูกไม้พลิว ตอนตากฝนมา มันลึบติดแขนน่ารำคาญ แต่ตอนนี้มันทั้งตัวอย่างมีน้ำหนัก...ก็จะมีน้ำหนักได้อย่างไร ในเมื่อมีตัวอะไรบางอย่างห้อยโตงเตงอยู่ที่แขนเสื้อของเธอ ปากคาบกัดชายลูกไม้ไว้แน่น ทางยาวๆ แกว่งเป็นจิ้งหะไปมา

ว้าย... เบิกตากว้าง สมองที่เฉื่อยชาเพราะว่าเดินตากฝนมานาน หมุนตัวประมวลผล ว่าไอ้ตัวหางยาวตาชี้ตรงหน้าคือตัวอะไร ก่อนจะอ้าปากกว้างแล้วตะโกนออกมาดังที่สุดในชีวิต

“ว้ายยย!!! ไอ้เซ่!”

หญิงสาวสะบัดแขนเราๆ แต่ไอ้ตัวที่จับชายแขนเสื้อก็ช่างกัดไว้ อย่างเหนียวแน่นเหลือเกิน

“ตายแน่ ตายแน่ ฉันตายแน่ๆ”

เธอร้องลั่นพร้อมกับแข่งฮาอ่อน สะบัดให้ไอ้เซ่ตัวน้อยหลุดให้ได้ และเพราะว่ามัวตกใจ เธอเลยไม่ได้ยินเสียงรถที่ชี้ตรงมาทางนี้ รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่มือมีโอใหญ่คว้าแขนเธอไว้จากด้านหลัง ว้ายมองตามมือหนาสี่เข้มแบบคนกร่างงานกลางแดดไปยังแขนใหญ่และเห็นใบหน้าดูดันคมเข้มของผู้ชายที่ยืนอยู่ด้านหลังตนเอง เขาไม่ได้มองเธอด้วยซ้ำ ยื่นมืออีกข้างมาจับเจ้าลูกจระเข้ออกจากแขนเสื้อเธออย่างง่ายตาย และประคองมันไว้ในมืออย่างประคบประหงม ก่อนจะปล่อยให้เธอที่ฮาอ่อนแล้วทรุดลงนั่งกับพื้นที่จะอะแอะเป็นโคลนอย่างไม่สนใจไยดี...ใช่ไม่สนใจไยดีแม้แต่นิดเดียว

“ไต่! ไปดูตะแกรงมาปิดปากบ่อซีเมนต์ทุกบ่อเร็วเข้า แล้วคนงานหายไปไหนหมด ปล่อยให้คนบ้าเข้ามาในฟาร์มได้”

‘คนบ้า...’ วาโยอ้าปากค้าง ก่อนจะก้มมองสภาพตัวเอง หญิงสาว
สูดจมูกแรงแล้วลุกยืน มองผู้ชายตัวใหญ่ที่เพิ่งหย่อนลูกจระเข้ลงบ่อคืน
เขา...ใช่เขาจริงๆ ด้วย

“คุณโกโด้คงคะ ฉันเชื่อว่าวาโย ฉัน...”

“แม่...เอ๊ย!”

หญิงสาวผวาไปอีกด้าน เมื่อชายหนุ่มตรงหน้าตะโกนลั่น ลัตยา
ไม่ได้สนใจผู้หญิงสภาพทุเรศทุรังที่ลุกมาพูดอะไรหุ้งหิงๆ จับใจความ
ไม่ได้แม้แต่คนเดียว ฝนที่ตกหนักทำให้น้ำในบ่อมันล้นขึ้นมา เจ้าลูกจระเข้
ที่เขาเลี้ยงไว้เลยล้นออกมาจากปากบ่อซีเมนต์ด้วยเช่นกัน ตรงนี้เป็นบ่อ
อนุบาลของลูกจระเข้เกิดใหม่ เพราะวาลมพายุที่หนักมาก ทำให้หลังคา
ที่ค่อมแดดค่อมฝนปลิวพังไป และน้ำฝนที่ตกจนเอ่อล้นขอบบ่อทำให้
เจ้าจระเข้ตัวน้อยทั้งหลายสามารถเล็ดลอดออกจากปากบ่อได้ โต้ตาเหลือก
ไปตามเขาด้วยเหตุนี้เอง และที่เขากำลังโมโหเพราะว่าตรงบ่ออนุบาลนี้
เขาให้คนงานเฝ้าระวังไว้สามคน แล้วเจ้าสามคนนั้นมันหายไปในทันที
หมด!

“คนงานไปไหน โต้!”

“เขาวิ่งไปช่วยที่โรงเรือนลูกเจี๊ยบครับ”

“ตรงนี้สำคัญกว่า หน้าที่ที่ฉันสั่งให้ทำ ตัดสินใจทิ้งไว้ผลการ
ไต่อย่างไร”

เสียงตะโกนนั้นดังกัมปนาท วาโยได้ยินแล้วรู้สึกว่าคุณชายตัวใหญ่
ตรงหน้าเสียงดังน่าเกรงขามกว่าฟ้าที่ร้องอยู่ตอนนี้เสียอีก เขาหน้าบึ้งตึง
น้ำฝนไหลจากเส้นผมสีเข้มมายังโหนกแก้มสูงและไหลลงปลายคางแกร่ง
“รีบยกตะแกรงเหล็กมาปิดปากบ่อ เร็วเข้า”

ลัตยาสั่งการแล้วก็เดินพรวดๆ ไปยกตะแกรงเหล็กมาปิดด้วย
ตัวเอง โต้วิ่งไปทำตาม น้ำหนักตะแกรงเหล็กไม่ใช่บ่อยๆ ปกติต้องใช้
คนงานสองคนช่วยกันยก โต้ต้องกัดฟันออกแรงจนหน้าดำหน้าแดง

เขาเหลือบมองลูกพี่ที่แยกตะแกรงเดินพรวดๆ ไปวางปิดปากบ่อคนเดียว ด้วยท่าทางคล่องแคล่วแล้วก็กลืนน้ำลายลงคอ สีหน้าของพี่โกโง้งตอสนี้ ถ้าเขายังทำอิดออดยกไม่ไหว มีหวังโดนตะแฉะแน่ โต้กัดฟันยกอีกครั้งแต่ มันก็ไม่ไหว ทว่ามือสองมือของใครบางคนยื่นมาช่วย

“มา...ฉันช่วย”

ผู้หญิงที่เนื้อตัวมอมแมม เต็มไปด้วยโคลนบอกเสียงดังแทรกเสียงฝน ก่อนที่อีกฝ่ายจะช่วยเขายกตะแกรงเหล็กขึ้น เมื่อมีแรงงานเพิ่ม เขาและหญิงสาวแปลกหน้าก็ช่วยกันปิดตะแกรงปากบ่อซีเมนต์ได้ในที่สุด

เกือบยี่สิบนาที กว่าที่บ่ออนุบาลจะแห้งแรกเกิดจะถูกปิดปากบ่อด้วยตะแกรงที่มีน้ำหนักมาก เพื่อป้องกันไม่ให้เจ้าจระเข้ตัวน้อยหลุดจากปากบ่อที่น้ำเอ่อล้นได้ สัตยาถอนหายใจแรงๆ เขายกแขนเช็ดน้ำฝนที่ไหลเข้าตาออก หันไปมองทุกบ่ออย่างรอบคอบ แล้วก็พยักหน้า

“เรียบร้อย โต้ไปตามพจน์มา เราต้องตรวจดูให้ทั่วว่ามีลูกจระเข้หลุดออกไปก่อนหน้านี้หรือเปล่า”

“ครับ”

โต้รับคำ สัตยาหันไปมองหนุ่มน้อยแล้วก็ชะงัก เมื่อเห็นผู้หญิงผมยาวเปียกม้อลอกม้อแลก ยืนหอบหายใจแฮกด้วยความเหนื่อยอยู่ข้างโตได้ด้วย

“โล่คนบ้าออกไปด้วยนะ” สัตยาโบกมือแล้วนึกขึ้นได้

“อย่าเพิ่งไล่ก็ได้ หาข้าวให้กิน หาเสื้อผ้าให้เปลี่ยน ให้หลบฝนจนฝนหยุดตกแล้วค่อยให้ออกจากฟาร์มไป”

“ฉันไม่ใช่คนบ้า” เสียงแหบพร่านั้นดังขึ้น พร้อมกับมือชาวๆ ที่แหวกผมยาวออกจากใบหน้า เปิดดวงหน้าให้ผู้ชายตรงหน้าเห็น สัตยาหันมามองอีกครั้ง แม้ว่าหน้าตาอีกฝ่ายจะเลอะเทอะด้วยโคลน และซีดเผือดเพราะตากฝนมานาน แต่ดวงตาที่คมกริบทางตาขึ้นน้อยๆ ของอีกฝ่าย กลับทำให้เขาชะงักมอง

“ฉันชื่อวาโย และเป็นผู้จัดการฟาร์มคนใหม่ของคุณ”

บทที่ 2

ร้านขนมหวานเรือนคุณยายยังคงอยู่ที่เดิม แต่เพิ่มเติมคือขยายร้านจนมีสาขาสามสาขาแล้ว สองสาขานั้นเปิดในห้างสรรพสินค้าชื่อดังของเมืองไทย ส่วนสาขาแรกก็ยังอยู่ที่เดิมและขยายเป็นสามคูหาตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อน ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้าน เขาตรงมามองตู้โชว์ขนมหวานแล้วก็ยื่นมองตั้งใจจะซื้อกลับไปแต่เลือกไม่ถูก ขนมไทยสีสันสวยงามทำเป็นชิ้นเล็กๆ พอดีคำ วางเรียงรายบนถาดที่ทำเลียนแบบใบตองของจริงอย่างสวยงาม

“รับขนมไทยอะไรดีคะ”

เสียงหวานๆ ดังจากหลังตู้ขนม ดึงสายตาของลูกค้ำหนุ่มให้มองตาม เขาเบิกตาโตเมื่อเห็นหญิงสาวที่ยิ้มแย้มตรงหน้า ใบหน้าสวยนั้นทำให้เขาตกตะลึง กว่าจะหาเสียงตัวเองเจอและตอบเธอก็หลายนาทีต่อมา

“เอ่อ...ผมอยากได้เป็นกระเช้าของขวัญครับ”

พูดแล้วก็ส่งรอยยิ้มอย่างผูกมิตร แม่ค้าขนมหน้าหวานกว่าขนมในตู้แบบนี้ ลูกค้ำหนุ่มก็อดหัวใจพองโตไม่ได้

“ให้ดิฉันช่วยแนะนำไหมคะ วันนี้เรามีขนมซ่อม่วงที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ๆ จัดใส่กระเช้าสวยงามจนไม่กล้ากิน...เอ๊ย! ไม่กล้ารับประทานเลยคะ”

“สวยเท่าคนทำไหมครับ”

หนุ่มตรงหน้าถาม แกว่ตาตุกรู้มกริม

“คนทำสวยกว่าคะ” ตยาคีตอบอย่างมั่นอกมั่นใจ แล้วชำเลืองมอง

ประตูที่กั้นระหว่างครัวของร้านกับส่วนเคาน์เตอร์ขายของ กลั้นหัวเราะอย่างยากเย็น

อ้าว...ก็คนทำสวยจริงๆ นี่นา ขนาดลูกสองแล้ว และอายุก็มากขึ้น ยังสวยไม่สร้าง หญิงสาวหันมามองลูกค้าแล้วถามเสียงอ่อน

“รับไหมคะ”

“รับครับ...เอาซ่อมม่วง ระบายคุณช่วยจัดลงกระเช้าให้ผมที ผมจะเอาไปให้คุณแม่ท่าน...เอ่อ...ขนมร้านคุณน่ากินมาก ถ้าผมจะขอเบอร์โทร.ของคุณไว้แล้วโทร.มาสั่งขนมอีกได้ไหมครับ”

“นามบัตรร้านอยู่ตรงกล่องด้านหน้าครับ”

เสียงเย็นๆ ดังขึ้นพร้อมกับร่างสูงของคนบางคนเดินออกมาจากประตูครัว ใบหน้าขาวกระจ่างและยังดูอ่อนเยาว์แม้วัยจะล่วงเข้าหลักสี่ ตอนกลางแล้ว ริมฝีปากสีสดจนผู้หญิงริษยานั้นยิ้มเย็นเยียบให้ลูกค้าที่ยืนทำตาเคลิ้มมองเมียเขา ก่อนจะเอ่ยต่อด้วยเสียงทุ้มนุ่ม

“ตั้งไข่ เมื่อกี้คุณแม่โทร.มาบอกว่าวันนี้ให้เราไปรับลูกสาวและลูกชายกลับจากโรงเรียนเองนะ”

คำว่าลูกสาวและลูกชายดังและเน้นเสียงหนักๆ เป็นพิเศษ ก่อนที่ปรารงค์จะหันไปยิ้มให้ลูกค้าอีกครั้ง

“เดี๋ยวผมจะจัดกระเช้าให้ นะครับ ภรรยาผมต้องไปรับลูกสองคนที่โรงเรียน”

“เอ่อ...ครับ” ลูกค้าหนุ่มมองปรารงค์แล้วก็ก้มหน้าก้มตาจ้องขนมในตู้อีก ไม่กล้าเงยหน้ามองทั้งสองคนอีกเลย กระทั่งปรารงค์จัดกระเช้าให้เขาเสร็จ ก็รีบจ่ายเงินแล้วออกจากร้านไปอย่างรวดเร็ว ปรารงค์โคลงศีรษะอย่างอ่อนใจ มีเมียเด็กก็ต้องหมั่นหึงหมั่นหวงแบบนี้สินะ

“อามะปรารัง”

เสียงเรียกแถมล้อเลียนของคนที่อยู่ด้านหลังทำให้ปรารงค์หันไปมอง ตายาคีในวัยสามสิบกว่าปียิ้มย่อง แม้วัยจะล่วงเข้าผู้ใหญ่เต็มตัว และมีลูก

ถึงสองคน ทว่ายังมีเวทตพราวระยับแบบคนขี้เล่นอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง

“วันนี้มะนาวกับมะยมไม่ได้ไปโรงเรียนนี่ โรงเรียนปิดเพราะรุ่นพี่ไปทัศนศึกษาไม่ใช่หรือคะ แก่แล้วพูดโกหกไม่ดินะ”

ปรางค์เลิกคิ้วแล้วก็ยื่นมือมาหยิกแก้มภรรยาไม่แรงนัก

“ไม่ออกมาค้นหา ตั้งไข่ก็ยื่นให้เขาจิบลิ ฉันไม่ชอบ”

“แหม...แก่ขนาดนี้แล้ว ใครจะมามอง อีกอย่างนะที่ตั้งไข่มาช่วยขายขนมก็เพราะว่าระยะนี้พี่มดแอบโทรไปบอกว่ามีลูกค้าสาวๆ มาก้อร่อยก้อดีก้ออามะปรางเหรอคะ”

ปรางค์ยิ้ม หางตามีรอยจิบน้อยๆ เพิ่มขึ้นมาอย่างเดียว นอกนั้นใบหน้ายังคงหล่อหวานเป็นอาปรางค์คนเดิมของตยาดีเมื่อสิบกว่าปีก่อน ไม่มีผิแดดเผา บางครั้งหญิงสาวก็แอบคิดว่าสามีลอบตีนมากินเลือดกลางดึกหรือเปล่า ถึงได้หล่อกระซก้วย หล่อไม่เปลี่ยนแปลงเหมือนพวกแวมไพร์ในละครฝรั่งไม่มีผิแดด

“หึงเหรอ”

“นิดหน่อย” หญิงสาวยิ้ม ปรางค์กำลังจะก้มหน้าจุมภรรยาที่ยังรักใคร่เธอไม่เปลี่ยนแปลง แต่เสียงโทรศัพท์มือถือของหญิงสาวดังขึ้นก่อนตยาดีเลิกคิ้วแล้วหยิบโทรศัพท์ที่ออกมาจากกระเป๋าผ้ากันเปื้อน มองเบอร์ที่โทรเข้าแล้วลลอกตา

“พี่โกโทรมา อามะปรางรับที บอกว่าไข่ไม่อยู่ บอกว่าไข่ตายไปแล้วก็ได้”

“ตั้งไข่...ทำไมต้องลนลานขนาดนี้ ไปทำอะไรมาหรือไง ถึงกลัวนายไก่อะโกรธ”

ภรรยาเขาไม่ตอบ สามีเลยมองเธออย่างสงสัย อีกฝ่ายยึดโทรศัพท์ใส่มือเขาแล้วก็มองด้วยสายตาขอร้องอดอ่อน แล้วเขาทนสายตาแบบนี้ได้ที่ไหนกัน ยายตัวแสบใช้ไม้ตายที่ทำให้เขาแพ้ทางเธอมาตลอดชีวิต มั่นหน้าัก

“ไอ้ตั้งไข่!”

“ฮัลโหล โกโต้ง อาปรารค์พูด” ประสงค์บอกเสียงนุ่ม ฝ่ายนั้นเจียบไป
คงปรับอารมณ์ไม่ทัน ก่อนที่น้ำเสียงเสนโหมโห้งบอกระดับความจุนเจียว
ของลัตยาจะอ่อนลง

“อาปรารค์หรือครับ ผมขอสายตั้งไข่หน่อยครับ”

ตยาคีเหมือนเดาออกว่าพี่ชายพูดว่าอะไร หญิงสาวยกมือยกไม้
โบกไปมา

“ตั้งไข่ตายแล้วละ โก้ ตายเมื่อตอนที่โก้โทร.มานี่เอง แต่คงจะ
พินคินชีพตอนโก้วางสาย”

ตยาคีถลึงตาใส่สามี ยื่นมือมาบิดเนื้อตรงเอวเขา

“ขอผมพูดกับเมียอาปรารค์หน่อยครับ”

“ไข่ โก้เขาจะพูดกับไข่” สามีเธอถามหน้ายิ้มๆ ดวงตาสีอ่อนเป็น
ประกายพราวแพรวอย่างนึกสนุก ตยาคีส่ายหน้า

“อาปรารค์ก็บอกไปว่าไม่อนุญาตสิ อาปรารค์เป็นอาเขานะ ห้ามได้
อยู่แล้ว”

“แต่โก้โต้งเขาเป็นที่ชายภรรยา คักดีเขาสูงกว่าฉันนะ”

ปรารค์ยิ้มหวาน ขยิบตาให้หญิงสาวเสียทีหนึ่งแล้วยัดโทรศัพท์
มือถือใส่มือตยาคี พูดเสียงหนักแน่น “เรียนผูกต้องเรียนแก้ ไปทำอะไร
มากก็ต้องรับผลของการกระทำนะจ๊ะที่รัก”

สามีผู้อายุมากกว่าแต่หน้าอ่อนกว่าทำตาหวานใส่ แล้วเดินฮัมเพลง
เข้าไปทำขนมต่อ ตยาคีกลอกตาอีกรอบก่อนจะยกโทรศัพท์แนบหูแล้ว
กระแอมนิดหนึ่ง ก่อนจะทำเสียงข่มใส่พี่ชาย

“ว่าไงพี่โก้”

“ไอ้ไข่ตัวดี ส่งใครมาที่ฟาร์มหา!”

ถ้าย้อนเวลาไปเมื่อก่อน ตอนสิบกว่าปีที่แล้ว ไม่มีทางเด็ดขาด
ที่ตยาคีจะกลัวพี่ชาย แต่หลังลัตยาผ่านมรสุมรักอกหักจากอาริตามาแล้ว

พี่ชายของเธอทำเหมือนเป็นเดนตายที่เพิ่งกลับมาจากสงครามเวียดนาม ก็ไม่ปาน ทั้งห่า ทั้งดู่ และทั้งนำกล้วเพิ่มขึ้น ตยาคีในวันนี้เลยได้แต่ ยิ้มเหี้ยแล้วตอบเสียงอ่อยๆ

“ผู้จัดการฟาร์มไง ผู้จัดการฟาร์ม”

“แล้วมันงการอะไรของเรา ถึงส่งผู้จัดการมา”

คนปลายสายยังตะเบ็งเสียงใส่ไม่ลดละ ตยาคีทำหน้าที่นุ้ย หียบ ขนมตรงทาดใส่ปากเสียขึ้นหนึ่งเรียกกำลังใจแล้วก็เอ่ยต่อด้วยน้ำเสียง นุ่มนวล เสียงแบบน้ำเสียงของสามียามใช้เกลี้ยกล่อมคนให้เห็นด้วย

“โอ้ใช่!”

“อุ๊ปะ คำก็ไอ้ สองคำก็ไอ้ นี่น้องนะเว้ยไม่ใช่ลูกน้องในฟาร์ม วาโยนะเป็นเพื่อนไซ้ตอนเรียนป.โทเอง สวย นิสัยดี แล้วที่สำคัญมันก็ ยังไม่มีผัว ทำโมละ ส่งไปช่วยงานก็ดีแล้ว ไม่ต้องมาทำเป็นหนุ่มแก่ หวงตัวนำ น้ำหน้าอย่างพี่ไก่ ทั้งแก่ ทั้งดู่ มันไม่สนหรอก หน้าอย่างพี่ไก่ ได้ผู้จัดการฟาร์มสวยๆ อย่างมันนะดีแค่นั้นแล้ว จะมาโววายทำไม แค่นี้ะ ไม่ว่างรับสาย ต้องเลี้ยงลูก!”

ตยาคีร้ายยาวเสียงดังน้ำเสียงดุดันกลับ ก่อนจะกดวางสายแล้ว รีบเอามือลูบอกเร็วๆ

“หวาย...เกือบแล้วๆ ดินะ ทำโมโกลบหัน”

หญิงสาวถอนหายใจกับทางหนีที่คิดออก สามิเดินออกมาพร้อม น้ำแกกฮวยเย็นชื่นใจ เขย็นแก้วน้ำให้ภรรยาแล้วดึงแขนอีกฝ่ายมานั่งตัก ของตนเอง เกยคางบนไหล่เธอแล้วถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ไไหน เล่ามาทีลี ไปทำอะไรไว้ตั้งไซ้ บอกสามิมา”

“อยากรู้ละสิ”

“มาก เม้าร์มเดี้ยวนี้”

ดีแท้ ตลอดเวลาสิบกว่าปีที่อยู่กับปรวางค์ ไม่มีวันไหนที่ตยาคี จะไม่มีความสุข ชายคนนี้เป็นทั้งคู่ชีวิต เป็นที่พึ่งพา เป็นพ่อครัวทำอาหาร

อร้อย ทำขนมเก่ง และยังเป็นเพื่อนนินทาได้ด้วย...คุ่มเหลือเกิน

“คือว่า...อาปรารค์...รู้ใช่ไหมคะว่าวาโยเป็นคนดี”

วาโย คิ้วหนาของปรารค์ขมวดเข้าหากัน วาโยเป็นเพื่อนที่ตยาดีรู้จัก ตอนไปเรียนปริญญาโทหลังคลอดลูกทั้งสองคนแล้ว สามีของตยาดี พักหน้า

“รู้ วาโยก็น่ารักดี มะนาวกับมะยมก็ชอบนี่”

“นั่นแหละค่ะ คือว่า...” ตยาดีกระแอมนิด “หลายวันก่อนพ่อโทร.

มาบอกว่าลูกน้องที่ฟาร์มโทร.มาฟ้องว่าพี่ไก่ทำงานหนัก ป่วยยังไม่ไปหาหมอ งานในฟาร์มลงมือทำเองทุกอย่าง ไม่รู้จะถึกไปถึงไหน พ่อเอกก็เลยเป็นห่วง ปรึกษากับไข่ว่าอยากหาคนเป็นงาน คนมีความรับผิดชอบ ลักคนไปช่วยงานพี่ไก่ที่ฟาร์ม ที่นี้ไข่เองก็รักสามีมัก ไม่อยากจากสามีไปไหน”

ชม้ายตามองเห็นเขายิ้มพอใจ ก็กระแอมเรียกเสียงอีกครั้งแล้ว ร่ายต่อ

“เลยไม่อยากไปฟาร์มเอง ก็เลยมองหาคนที่ไว้ใจได้ อาปรารค์ก็รู้ว่าวาโยเพื่อนของไข่เก่งแค่ไหน ไข่เลยไปถามวาโยว่าอยากได้งานหรือเปล่า วาโยก็อยากได้งาน ไข่ก็เลยส่งวาโยไปทำงานที่นั่น โดยผ่านการเห็นชอบของพ่อเอกกับแม่ต้องแล้ว แต่ว่า...แค่ลืมนบอกพี่ไก่ไปนิดเดียวเอง”

“เอาความจริง” คนที่อยู่กันมานานและรู้ใจหญิงสาวดีพูดเสียงอ่อน

“กามเทพตั้งไข่เลยส่งวาโยไปรักษาแผลใจพี่ไก่เสียเลย” ตยาดียิ้มย่อง ปรารค์ถอนหายใจ ดันภรรยาออกจากตักแล้วลุกยืน เดินไปหยิบกุญแจรถ

“อ้าว...อาปรารค์จะไปไหนคะ”

“ไปรับวาโยกลับมา แล้วก็ขอโทษไก่เขาด้วย”

“อ้าว!” ตยาดีทำเสียงสูง “ทำไมล่ะคะ”

น้องสาวเขาโดนสามีขูดด้วยขนมหวานจนสมองกลายเป็นทองหยอด
ไปแล้วแน่ๆ ยิ่งหงุดหงิด ดวงตาที่จ้องมายังวาโยก็ยิ่งดูตันโดยที่เขาเอง
ก็ไม่รู้ตัว

“ค่ะ เป็นเพื่อนเรียนปริญญาโท”

“จบโท จะมาทำงานฟาร์ม?”

“ค่ะ”

“จ่ายเงินเดือนไม่ไหวหรอก กลับไปเถอะ เดี่ยวให้คนไปส่งที่
สนามบิน”

ใบหน้าที่มีโคลนติดเต็มไปหมดงมมองเขาทันที

วาโยส่ายหน้าหือ “ไม่กลับค่ะ”

“ก็บอกว่าไม่มีเงินจ่ายค่าจ้างวุฒิปริญญาโทหรอก กลับไปเถอะ”

ชายหนุ่มยืนยัน เขามองเธอแล้วจุกใจคิดเมื่อเห็นสภาพของ
หญิงสาว “ว่าแต่คุณมาที่นี่ได้ยังไง ทำไมไปโผล่ที่บ่อลูกจระเข้ด้านหลังได้
แล้ว...ทำไมอยู่ในสภาพนี้”

วาโยก้มมองตัวเองก่อนจะนึกขึ้นได้ เธอถอนหายใจแล้วก็อธิบาย
ให้สัตยาฟัง

“ฉันเดินลุยฝ่าฝนลัดเลาะมาที่ฟาร์มเองค่ะ ฉันลงเครื่องที่สนามบิน
จังหวัด เข้ามาที่ฟาร์มโดยรถสองแถวของลุงคนขับ แล้วรถของลุงเขา
ติดหล่ม ช้ารถยังดับสตาร์ทไม่ติด ขับต่อไม่ได้ค่ะ ลุงตัดสินใจจะซ่อนท้าย
รถมอเตอร์ไซค์คนที่ผ่านมาไปเรียกคนมาช่วย แต่ฉันนั่งอยู่ในนั้นก็
ใจร้อน เห็นคนขับไม่กลับมาก็เลยเดินตามป้ายบอกทางเข้าฟาร์มมาเอง
ไม่รู้ว่าทำไมแทนที่จะเข้าทางหน้าประตูใหญ่ ดันไปโผล่ด้านท้ายที่เป็น
บ่อลูกจระเข้แทน ตอนนี่กระเป๋ายังอยู่ในรถสองแถวของลุงที่ถนน
ข้างนอกเลยค่ะ”

สัตยาปรายตามองไต้ เด็กหนุ่มถอยไปอย่างรู้งาน ส่วนเขยีน
ทำเอวมองคนที่น้องสาวส่งมาด้วยสายตาเย็นเยียบ ชายหนุ่มปวดหัว

ขึ้นมาครามครัน ลองน้องสาวเขาส่งมาแบบนี้แล้วโลกกลับไป รายนั้น
อาจจะมาอาละวาดที่นี้ก็ได้ ถ้าพังตยาคีเขาไม่กลัวหรอก แต่ไอ้แสบเล็กๆ
อีกสองคน มะยมกับมะนาวนั้นต่างหากล่ะที่คนเป็นลูกนึกคร้าม

“...” วาโยก้มมองมือตัวเอง หญิงสาวเริ่มรู้สึกหนาวเพราะว่า
ตากฝนมาตั้งนาน เสื้อลูกไม้ก็เปียกและเปื้อนโคลนสกปรก สัตยาก็
ไม่พูดอะไรอีก ได้ยินแต่เสียงลมและฝนที่ยังตกอยู่ข้างนอกดังเข้ามา

“ฮึดเช้ย” วาโยจามออกมาจนได้

ร่างแกร่งมองคนที่นั่งเจียมเนื้อเจียมตัวแล้วก็ถอนหายใจ เขาเอา
มือนวดสันจมูกก่อนจะขึ้นหัวไปด้านหลัง บริเวณหลังบ้านมีห้องน้ำใหญ่อยู่

“ไปอาบน้ำอุ่นเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน เดี่ยวจะลึ้มป่วยแล้วเรื่องมันจะ
ยิ่งยุ่งยาก”

เขากล้วยุ่งยาก วาโยนินหัวหน้า หญิงสาวก้มมองตัวเอง “แต่ฉันไม่มี
เสื้อผ้าเปลี่ยนค่ะ”

เววตาราคาญใจฉายวาบผ่านหน่วยตาคม สัตยาเดินย่ำเท้าขึ้น
บันไดไปชั้นสอง ก่อนจะลงมาอีกรอบพร้อมเสื้อผ้าสะอาดในมือ วาโย
รับมาเห็นเป็นเสื้อผ้าผู้หญิง เลยเงยหน้ามองเขาอย่างประหลาดใจแกม
งุนงง

“เสื้อผ้าของตั้งไข่ คุณคงใส่ได้”

“อ้อ...ขอบคุณค่ะ” ผู้หญิงเนื้อตัวละอะเทอะลุกขึ้น แล้วเดินไปทาง
ห้องน้ำที่เขาบอกทันที สัตยาถึงทั้งตัวลงนั่งบ้าง เขาไม่แสบแสบที่ตัวเอง
เปียกปอน รอคอยตั้งได้เดินเข้ามาอีกครั้งพร้อมลากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่
มาด้วย ชายหนุ่มมองแล้วก็ขมวดคิ้ว

“นี่ของผู้หญิงคนนั้น?”

“ครับ ไม่ใช่แค่นี้ครับพี่ไก่ มีอีกใบหนึ่ง” ว่าแล้วได้ก็ไปลาก
กระเป๋าอีกใบที่ใหญ่ไม่แพ้กันเข้ามา สัตยาพ่นลมออกจากจมูกแรงๆ

นี่แหละนะผู้หญิง! จะมาเป็นผู้จัดการฟาร์ม...ที่...เป็นบ้าหอบฟาง

ชนสมบัติมากมายแบบนี้ทำยากกับย้ายบ้าน เขาจะเอาผู้หญิงช่างแต่งตัว
อ่อนแอंनाมาช่วยดูแลทำงานหนักๆ ในฟาร์มที่แม่แต่ผู้ชายตัวโตๆ ยังย่น
ระย่อได้ยังไงไร ทำทางก็ออกจะเหมือนพวกสาวชาวกรุง

“กระเป่าฉัน คุณไปเอามาให้เธอคะ ชอบคุณมากค่ะ”

เสียงของคนที่เดินเข้ามาในห้องโถงอีกครั้งเอ่ยขึ้นมา ทำให้ผู้ชาย
สองวัยหันมามองพร้อมกัน โต๊ะตรงออกมาอย่างลึ้มตัว

“ไอ้โฮ”

สัตยาไม่ได้ดูทานอย่างลานतालานใจเหมือนโด้ หากเขาก็มอง
หญิงสาวที่ตอนนี้เนื้อตัวสะอาดแล้วด้วยดวงตาเบิกกว้างเช่นกัน ผู้หญิงที่
สวมเสื้อแขนยาวสีน้ำเงินเข้ม กับเอี๊ยมยีนส์สีเข้มตรงหน้าเป็นคนสวย...
สวยมากด้วย เธอมีดวงหน้ารูปหัวใจ สิ่งแรกที่ดึงดูดสายตาของสัตยาคือ
ดวงตากลมโตและหวานซึ่ง ดวงตาแบบนี้...สัตยาเหมือนเคยเห็นจาก
โปสเตอร์นางเอกภาพยนตร์ของหนังไทยเก่าเก็บของมารดา แม้ตาจะ
หวานโคกหากโหนกแก้มสูงก็ช่วยทำให้โครงหน้าเธอไม่ได้ดูอ่อนหวาน
จนเกินไป เธอมีริมฝีปากรูปกระจับ ริมฝีปากบนบางเฉียบหยักได้รูป
แต่ริมฝีปากล่างอิมเจียนหยด ผิวพรรณอีก...เขาอยู่แพร่ สาวเนื้อผิวสวย
แค่นั้นสัตยาเห็นจนชินตา แต่ผู้หญิงตรงหน้ากลับต่างออกไป เจ้าหล่อน
ไม่ได้ขาวอมชมพู หรือขาวโพลน แต่ผิวสีน้ำผึ้งของอีกฝ่ายกลับขบเน้น
เครื่องหน้าให้ดูโดดเด่นจนยากจะละลายตา

“ผิวพมานัยน์ตาแขก เป็นยังไงหรือครับแม่”

“ไก่อ่อย่านเจอบทสมโณมบุษบาหรือเปล่านั้น”

“พี่ไก่อ่อย่างมากก็อ่านแต่การ์ตูนชินจังคะแม่ต้อง วรรณคดีนี้
ไม่กระดิกหูหรือก ไอ้โฮ!”

น้องสาวเขาร้องเมื่อโดนเขมมะ هنگกลงไปไม่เบาหนัก สัตยาในวัย
หนุ่มน้อยซึ่งตาใส่น้อง เสียงมารดาหัวเราะก่อนจะร่ายคำสมโณมบุษบา
ให้เขาฟัง

ดวงเอยดวงยิวหา

งามอย่างนางฟ้ากระยาหัน

นวลละอองฟ่องพักตร์ผิวพรรณ

ดั่งบุหลันทรงกลดหม่อมลทิน

งามเนตรดั่งเนตร มฤคมาศ

งามขนงวงวาดดั่งคันศิลปี

อรชรอ่อนแอ้นดั่งกินริน

งามลิ้นทุกสิ่งพริ้งพร้อม

ต่อนั้นเขานอนฟังแล้วแอบหัวเราะกับตยาคีสองคน

“ผู้หญิงอะไร หน้าซรุชระเป็นพระจันทร์ ตาเป็นกวาง ตัวอ่อนแอ้น
แบบนางกินรี แบบนั้นจะเรียกว่าสวยได้อย่างไร”

“เขี้ยว ไก่โต้ง ตากวางไม่ได้มีความหมายโต้งๆ แบบนั้นสักหน่อย
เขาเปรียบคนตากลมโตสวย แว่ววเหมือนมีประกายลูกแก้วด้านใน
แบบดวงตานางกวางต่างหากเล่า”

เสียงมารดาอธิบายในความทรงจำย้อนมาในห้วงความคิดเขา

“พี่ไก่” เสียงเจ้าโต้เรียกเขาพร้อมกับนิ้วที่สะกิดแขนเบาๆ ทำให้
คนที่ยืนอึ้งอยู่รู้ตัว เขากะพริบตา ก่อนจะหันไปมองเด็กหนุ่ม

“อะไร”

“คุณเขาเรียกพี่ตั้งสามครั้งแล้ว ไม่ได้ยินหรือครับ”

‘สามครั้ง?’ ชายหนุ่มหันไปมองผู้หญิงที่ทำให้ตัวเองเหม่อมอง
แล้วคิดอะไรไปนาน ก่อนจะตีหน้าขึงใส่เธอ วาโยแอบสะดุ้งในใจ อะไร
อีกล่ะ เธอทำอะไรให้เขาไม่พอใจอีกล่ะนี่ หญิงสาวหวังจะประจบเขา
สักหน่อย เพราะรู้ว่าอนาคตเขาคือนายจ้างเธอเลยยิ้มหวานให้ชายหนุ่ม
ที่ไหนได้ถึงยิ้มให้เขา เขายิ่งหน้าบึ้งขึ้นเรื่อยๆ

“ที่นี่ไม่จำเป็นต้องมีผู้จัดการฟาร์ม คุณตัวเท่านั้น ทำงานที่นี่ไม่ไหว
หรอก กลับกรุงเทพฯ ไปดีกว่า ไปหางานที่มันสูงส่งสมวุฒิปริญญาโท

ของคุณที่นั่ง งานสบายๆ แต่งตัวสวยๆ” ลัตยาพูด “พรุ่งนี้จะให้โตมันไปจัดการเรื่องตัวเครื่องบินให้”

“คือว่า...”

“เอาตามนี้แหละ”

จอมเผด็จการตัวจริงบอกแล้วก็หันไปบอกโต้ “เดี๋ยวบอกป้าแหงให้ทำกับข้าวมาเผื่อแขกด้วย”

“ครับ แล้ว...กระเป๋าคอมพิวเตอร์ให้เอาไปไว้ที่ไหนดีครับ”

ลัตยาเกาหัวแกรก เขาถอนหายใจอย่างหงุดหงิด หันไปมองผู้หญิงสวยจัดที่ยืนก้ำๆ กังๆ ในบ้านแล้วก็ขี้ใจ เศบินหลังน้อยข้างนอกมีไว้รับแขกก็จริง แต่ไม่ใช่ผู้หญิงตัวเล็กนิตเดียวอย่างเธอ แม้ฟาร์มเขาจะไม่มีประวัติคนงานที่ห้ามเลวอะไร ทว่าคืนที่ฝนตกหนักจะให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ ไปพักเคบินห่างไกลตามลำพังมันคงไม่เหมาะแน่ แต่ถ้าให้นอนในบ้านหลังนี้...ก็ไม่เท่ากับว่าค้างในบ้านกับเขาตามลำพังสองต่อสองหรอก

คิวหนาเป็นปิ่นของลัตยาขมวดเข้าหากันจนแทบผูกปมเหนือสันจมูกโตง ชายหนุ่มทำเสียงจี้จะอย่างไม่สบอารมณ์ นืออย่างไร...ไม่ทันรับเข้าทำงานก็สร้างเรื่องปวดหัวให้เขาแล้ว

“ให้...ป้าแหงมานอนเป็นเพื่อนคุณ...”

“ว้ายคะ ฉันชื่อว้าย เรียกว่าลูกหว่าก็ได้”

คนที่ยืนสงบเสงี่ยมบอก

“ให้ป้าแหงมานอนเป็นเพื่อนคุณว้ายที่บ้านใหญ่”

“ครับ” โต้รับคำตาใส แล้วยกกระเป๋าของว้ายขึ้น “ห้องไหนดีพี่ไกโต้ง”

บ้านนี้ไม่มีห้องรับแขก มีห้องนอนของเขา ห้องนอนของพ่อแม่ที่ปิดไว้ และห้องของตยาคีที่เวลาลูกสิงทโมนมาก็พักห้องนั้น ลัตยาเลยบอกให้โต้อากระเป๋าคอมพิวเตอร์ไปไว้ในห้องของตยาคี

“ฉันเอาไปเองได้โต้ ไม่เป็นไร”

วาโยรีบเดินมาช่วยยกกระเป่าใบใหญ่ของเธอ แต่ได้สายหน้าเธอเลยได้ถือกระเป่าอีกใบที่เล็กกว่าหน่อยแทน สัตย์ยามองผู้หญิงที่ยกกระเป่าเดินตามไต่ขึ้นชั้นบน กำลังจะไปช่วยยกเพราะเห็นแขนเล็กๆ นั้นไม่น่าจะสามารถยกกระเป่าไหว ก้าวทำยาวๆ ไปจะถึงและเอื้อมมือจะช่วยอยู่แล้ว ตอนที่...

“ฮึบ!”

กระเป่าใบใหญ่โดนยกขึ้นอย่างสบาย ก่อนวาโยจะเดินขึ้นบันไดตามไต่ไปได้โดยไม่ได้เห็นมือที่ยื่นมาก็ก่อด้านหลังลึกลับเดียว หญิงสาวก้าวขึ้นบันไดอย่างคล่องแคล่ว สัตย์ยามองแล้วก็อึ้ง...นึกถึงตะแกรงเหล็กปิดปากบ่อลูกกระเข้หน่อยๆ ที่อีกฝ่ายช่วยยกขึ้นมาทันใด ตะแกรงนั้นก็หนักไม่เบา เจ้าหล่อนก็ยกไหว เขานึกหน้าเมื่อรู้ตัวว่าคิดเรื่องวาโยมากไปแล้ว จมูกโค้งเป็นสันพ่นลมหายใจออกมาแรงๆ เดินไปห้องน้ำเพื่อจัดการตัวเองที่ยังเปียกอยู่บ้าง พลังพึมพำเบาๆ

“ลืมนี่ไป ถ้าคบตั้งไข่ได้ ก็คงจะเป็นผู้หญิงแรงว้าวแรงควายพอกัน”

“ฮึบ”

ตยาคีจาม พลังเอานิ้วถูจมูก หญิงสาวอยู่ในชุดนอนนอนเอกเขนก ลงบนเตียง สามีที่ออกมาจากห้องน้ำหันมามองอย่างโล่งใจ

“เป็นหวัดหรือเปล่าตั้งไข่”

“ไม่น่าค่ะอาปรารค์ คงโดนคนนินทามากกว่า...แต่ก็หนาวนิดๆ เหมือนกันนะ” บ่นพลังจับรีโมตปรับเครื่องปรับอากาศในห้อง ร้างสูงที่มีกลิ่นครีมอาบน้ำหอมกรุ่นขึ้นมาบังบนเตียง

“ลูกหลับแล้วหรือ”

“ค่ะ หลับปุ๋ยทั้งคู่”

ภรรยาสาวอายุน้อยกว่าหลายปีบอกแล้วพลิกอ่านหนังสือในมือต่อ แต่โดนมือเรียวขาวราวมือผู้หญิงมาดึงหนังสือไปจากมือที่นิ้วเป็นข้อๆ

เพราะว่าชอบหักนิ้วเล่นแข่งกับเพื่อนของตยาดี พอเธอหันไปมองก็เห็น ดวงตาสีน้ำตาลของสามีเป็นประกายแพรวพราว

“อะไรอาปรารค์”

“หนาวๆ แบบนี้ เล่นผีผ้าห่มดีกว่าตั้งไข่ จะได้อุ่นๆ”

เสียงพรั่นิดๆ ของสามีวัยเด็กแต่หน้าอ่อนแต่งราวหนุ่มอายุสามสิบ ต้นๆ บอก ก่อนเขาจะยิ้มแล้วกดจุมพิตที่ไหล่เธอเบาๆ ตยาดีหัวเราะ เอื้อมมือดึงผ้าห่มมาคลุมตัวเองและสามีพลางพูดกระเซ้า

“เหมม...แบบนี้อาจจะสมนาคุณคนนินทาจัง”

วาโยเข้ามาในห้องที่ค่อนข้างกว้าง หญิงสาววางกระเป๋าแล้วยิ้ม ให้หนุ่มน้อยที่ช่วยยกมา “ขอบคุณนะได้”

“ไม่เป็นไรครับ เพื่อนพี่ตั้งไข่ก็เป็นพี่ของผมด้วย”

“พี่ได้ยินชื่อเราจากไข่ม่อยๆ”

“แน่นอน ผมนะลูกน้องคนสนิท” หนุ่มน้อยวัยสิบเก้าบอกเสียง กระจัน “คุณวาโยพักก่อน เดี่ยวค่อยลงไปกินข้าวครับ ผีมือป่าแหงแก่ง ย้งงี้”

เด็กหนุ่มยกนิ้วโป้งประกอบ

“ขอบใจจ้ะ”

ได้ลงไปแล้ว วาโยเลยมองรอบๆ ห้อง เตียงขนาดใหญ่อยู่มุมหนึ่ง หญิงสาวเดินไปนั่งลงบนเตียงอย่างอ่อนเพลีย ขาเธอปวดจะตายอยู่แล้ว ไหนจะเดินลุยฝนฝ่าหญาหาทางเข้าฟาร์มผิดทาง ไหนจะวิ่งแบกตะแกรง ปิดปากบ่อซีเมนต์ ไหนจะใจหายใจคว่ำกับการโดนลูกไอ้เซ็งบชขายเลื้อ แล้วต่อด้วยการโดนผู้ชายดุยิ่งกว่ามะ...ยิ่งกว่าแมวหนุ่มซุ่มฟ่อๆ กลางบ้าน เมื่อก็อีก เธอก็มองตัวเองแล้วก็มองกระเป๋าเสื้อผ้า ชุดของตยาดีคับ ใส่ไม้ไคร่สบายตัว เอามือขยับตรงหน้าอกหน้าใจที่มีมันอี๊ดอดนิดหน่อย แล้วก็ถอนหายใจ อยากจะเปลี่ยนใส่เสื้อผ้าตัวเอง

“เดี๋ยวตาไก่ชนจะหาว่าเราเรื่องมากอีกนะสิ”

บันแล้วก็เลยยอมใส่เสื้อผ้าที่คับต้ออีกหน่อย เธอล้วงหาโทรศัพท์มือถือที่ซุกเก็บในกระเป๋าเดินทาง เพราะไม่กล้าพกติดตัวเดินตากฝนเข้ามาขอความช่วยเหลือในฟาร์มที่แรกออกมา ข้อความเตือนสายไม่ได้รับับร้อยสายบนหน้าจอทำให้วโยทำปากย่น ลังเลก่อนจะรีบส่งข้อความบอกตยาดีเพื่อนตนเองว่าไม่ต้องห่วง สบายดี แล้วชิงปิดเครื่องทันทีโดยไม่คิดจะโทร.กลับเบอร์ใครบางคนที่น่าจอสักนิด

โต้มาเรียกอีกครั้งเมื่ออาหารเตรียมเสร็จแล้ว วโยเดินตามเด็กหนุ่มลงมาชั้นล่าง และเห็นเจ้าของบ้านนั่งรออยู่ก่อนแล้วที่โต๊ะอาหารขนาดเล็ก เธอเห็นสำรับจัดไว้สามที่ นึกรู้ว่าโต้ได้ร่วมโต๊ะด้วยเลยแอบดีใจนิดหน่อย อย่างน้อยก็ไม่ต้องหนีอดกินข้าวกับสัตยาสองคน มือแรกของการมาเยือนแพร์ คือข้าวไข่เจียวกับกะเพราไก่รสชาติดี วโยกินได้คล่องคอเพราะว่าคนทำทำน้ำซุบน้ำผักกาดขาวโรยต้นหอมมาให้สดด้วย แอบชำเลื่องมองคนตัวสูงใหญ่หน้าตาย ก่อนจะหลุบเปลือกตาต่ำเมื่อเห็นเขามองมา พี่ชายของเพื่อนสนิทเธอกินข้าวรวดเร็ว เขากินหมดจานแล้วตอนที่เธอเพิ่งตักช้อนที่สาม แต่กลับดูไม่มุ่มมามสักนิด

“เดี๋ยวคุณก็พักที่นี้ก่อน ผมมีงานต้องทำ คงไม่ได้ดูแล”

สัตยาบอกแล้วก็ลุกจากโต๊ะอาหารไปก่อนเลย เขาไม่มีเวลามานั่งรักษามารยาทบนโต๊ะอาหารที่ว่าคุณอิมก่อนต้องนั่งรอคนกินไม่เสร็จ เพราะว่ายังต้องไปเก็บกวาดความเสียหายจากพายุฝนอีก และที่สำคัญ... ชายหนุ่มมองจานข้าวที่แทบไม่พร้องกับการเคี้ยวข้าวเนิบๆ ของสาวสวยแปลกหน้า

ติสามจะกินหมดจานหรือเปล่านั้นไม่รู้!

“ค่ะ”

คนตัวโตเดินไปแล้ว วโยถึงถอนหายใจอย่างโล่งอก หันไปคลี่ยิ้มหวานให้โต้ที่ยังนั่งกินข้าวเป็นเพื่อน หนุ่มน้อยทำช้อนตักทันที

เขาหน้าแดงกำลังรอยยิ้มอายๆ ให้เธอ

“ขอบใจนะโต้”

“ง่า...ไม่เป็นไรครับ”

โต้ก้มหน้าจ้วงข้าวเข้าปาก ใจเต้นตึกตัก โอ้ย...ทำไมลูกพี่ตั้งไข่มี่เพื่อนสวยขนาดนี้! นิสัยดีกว่าอาปรางค์อีกนะ

สี่

สัปดาห์จัดการเรื่องความเสียหายของโรงเรือนลูกเจี๊ยบเสร็จ เขาสั่งการให้คนงานจัดการต้นลำไยที่โคนพุ่มนี้แทนเพราะว่าตอนนี้มันมีดแล้ว ชายหนุ่มย่าเท้าคอยตะโกนสั่งการท่ามกลางเสียงลมเสียงฝน และยังลงมือช่วยกันลากกิ่งไม้ใหญ่ออกจากทางเดินด้วย ดังนั้นกว่าเรื่องจะเรียบร้อยสงบลง เขาก็แสบลำคอแล้วก็คอแห้ง ซ้ำยังเปียกฝนอีกรอบ เขาเพิ่งจะช่วยคนงานลากกิ่งลำไยกิ่งใหญ่ไปกองรอจัดการวันพรุ่งนี้เสร็จพอดี ตอนที่คนงานคนหนึ่งวิ่งมาหาสีหน้าเล็กน้อย แล้วก็รายงานเรื่องโกดังอาหารไก่หลังคาสังกะสีโดนลมพัดปลิวหายไป สัตยาสบถคำหนึ่งแล้ววิ่งตามไปทันที

กว่าจะจัดการย้ายกระสอบอาหารทั้งหลายไปไว้ในที่แห่งสำเร็จ ก็ปาไปอีกเกือบชั่วโมงต่อมา ร่างสูงลำสันของสัตยาตอนนี้เปียกไปทั้งตัว รองเท้าและขาแกร่งที่สวมกางเกงยีนส์ไว้เหมือนโคลนจนสูงขึ้นหน้าแข้งและหัวเข่า เขาเดินลากเท้าอย่างเหนื่อยอ่อนขึ้นมาบนชานบ้าน ถอดเสื้อที่เปียกชุ่มออกพาดบาไว้ เหนื่อยจนมั่นใจว่าถ้าล้มลงคงลุกไม่ขึ้นแล้วกลับมันตรงพื้นชานบ้านนี่เลย

สัตยาเดินเข้าบ้าน ในบ้านเปิดไฟโคมที่ติดตรงหน้าห้องน้ำไว้ ทำให้สว่างพอมองเห็นเครื่องเรือน คนที่เติบโตและใช้ชีวิตในบ้านหลังนี้มาตั้งแต่เกิด ต่อให้มีดสนิทก็ไม่มีทางเดินสะดุดอะไร เขาก้าวเท้าเหยียบไปที่ตั่งไม้สักซึ่งมีฟูกบางๆ ปูทับไว้ โยนเสื้อเปียกลงที่พื้น แล้วทิ้งตัวลงนอนคว่ำบนนั้นเสียเลย ความล้าความเหนื่อยทำให้สัตยาผล็อยหลับไปทันที

คนที่เพิ่งออกจากห้องน้ำชั้นล่างเดินจรดเท้าเบาๆ หญิงสาวเห็นเงาตะคุ่มของลัตยาตั้งแต่ตอนที่ชายหนุ่มทิ้งตัวลงนอนบนเตียงไม้สักแล้ว วาโยกลอกตา เมื่อเห็นอีกฝ่ายส่งเสียงกรนเบาๆ แทบจะทันทีที่หัวแตะพูกย่องออกมาจะขึ้นชั้นบน ก็นึกขึ้นได้ว่าอีกฝ่ายเปียกฝนเข้าบ้าน แล้วนอนมันทั้งอย่างนี้เลย ลำนึกฝ่ายดีบอกให้เธอปลุกเขา เพื่ออีกฝ่ายจะได้ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่ลำนึกอีกด้านรีบแย้ง ช่างปะไร... ขึ้นไปปลุกดีไม่ดีกว่าจะปวดหัวปวดหางใส่อีก นิสัยน่ารักเสียเมื่อไร พี่ชายของตยาคี

“เอาไงดี”

หญิงสาวลิ่งเล

อาการปวดหัวแทบระเบิดทำให้เขาสะดุ้งตื่น ลัตยาครางในลำคอเสียงหนักๆ เขาพลิกตัวนอนหงาย อากาศเย็นที่ฉูบเข้าหน้าอกทำให้เขารู้ตัวว่าตนเองนอนเปลือยท่อนบนในห้องโถงของบ้าน แสงสว่างที่แยงตาทำให้ลัตยาแต่งตัวลุกอย่างรวดเร็ว

“ก็โหมงแล้ว”

เขาควางจึงมำมองเวลาจากนาฬิกาข้างผนังบ้าน เห็นว่ามันจะเที่ยงเข้าไปแล้ว ชายหนุ่มลุกพรวดพราดทันที ฉิบหายแล้ว เมื่อวานมีแต่เรื่องวุ่นๆ เกิดขึ้น แล้ววันนี้เขายังตื่นเกือบเที่ยง ฟาร์มไม่วุ่นวายหมดแล้วหรือ ไหนวันนี้เป็นวันที่ลูกค้าจะเอาธมารับไก่สาวน้ำหนักสองกิโลครึ่งที่นัดแนะไว้อีก ไหนจะเรื่องต้นลำไยที่โค่นหลายต้นจนกะกะขวางทางอีก แล้วยังเรื่องอาหารไก่ที่บางกระสอบเปียกฝนอีก

“เวรเอ๊ย! ไ้ไก่”

เขาด่าตัวเองแล้วคว้าเสื้อที่ตกพื้นเมื่อวานมา มันเปียกชื้นใส่ไม่ได้ ชายหนุ่มหันรีหันขวางสวมมันทั้งอย่างนั้นแหละ ไม่มีเวลาเปลี่ยนแล้ว ก่อนจะวิ่งออกจากบ้านมาเลย และภาพที่เห็นข้างนอกรับกลุ่มคนที่กำลัง

ทำงานกันจนวายก็ทำให้เท่าใหญ่อะงัก

“เดี๋ยวเอาเลื่อยเลื่อยกิ่งไม้เป็นท่อนเล็กๆ นะ จะได้ง่ายต่อการขนย้าย”

ผู้หญิงตัวสูงระหงที่ยืนอยู่ท่ามกลางคนงานเขาคือวาโย เธอสวมเสื้อยืดสีเข้มและกางเกงขายาวสีดำ ผมยาวจรดเอวเปียเตี้ยไว้กลางหลัง สบัดตามการขยับตัวของเธอ บนพื้นที่เฉอะแฉะเพราะฝนเมื่อวานจนเป็นแอ่งโคลน กิ่งต้นลำไยขนาดใหญ่กำลังโดนคนงานของเขาใช้เลื่อยมือกับเลื่อยทอนออกเป็นท่อนเล็กให้ขนย้ายได้

“ไม่ลำไยเหนียวแข็งแรง เอาซ่อมโรงโกได้อยู่มั่ง” เสียงคนที่ไม่ได้หันมามองเขาพูดต่อ

“พี่โกไต้ง”

ไต้ที่ช่วยคนงานอีกคนเข็นรถเข็นมาหันมามองเขา เลยทำให้วาโยที่ยืนอยู่ข้างนอกหันมามองเขาเช่นกัน ดวงหน้ารูปหัวใจนั้นเหมือนจะเผือดสีลงหน่อย มือที่ขี้นิ้วขี้เป็ดคอยสั่งงานคนงานก็ลดลงประสานไว้ด้านหน้าอย่างเรียบร้อย หลุบเปลือกตาลงมองปลายเท้าเจ้าหล่อนเอง

ขวัญอ่อนจริงแม่คุณ เขาไม่ใช่ยักษ์ใช้มาร จะได้เห็นที่แล้วทำท่ากลัวจนหัวหดที! คนโดนหลบตาเหมือนยักษ์เหมือนมารค่อนในใจ สัตยาย่อมไม่รู้ว่าเขาตอนนี้หน้ากลัวจริงๆ เขาสวมเสื้อที่เปียกกระชับรูปร่างกางเกงเลอะคราบดินเต็มไปหมด ผมยุ่งเหยิง ไบหน้าคร้ามคมบุดั้งและดวงตาสองข้างก็แดงก้ำเพราะนอนเพ็งตื่น ซ้ำเมื่อคืนการตากฝนตั้งหลายชั่วโมงทำให้เขาตัวรุ่มๆ เหมือนจะเป็นไข้ ไบหน้าเลยแดงเล็กน้อย

วาโยที่หลุบตามองต่ำเหมือนคนขี้กลัว ความจริงเธอแอบทำปากขมขมขมิบ

“ถ้ามีเลื่อยในมือนี้สิงหาสับชั๊ตๆ”

บทที่ 3

วาโยมองแก้วน้ำชาร้อนๆ ตรงหน้าที่ป่าแห่งเพิงเอามาวางให้เธอนั่งประสานมือบนตักอยู่ต่อหน้าผู้ชายตัวใหญ่ที่อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว ลัตยานั่งเอนหลังกับพนักเก้าอี้ไม้ ตาจับจ้องผู้หญิงที่นั่งเอี่ยมเพี่ยมอย่างจริงจัง หลังจากเขาออกไปข้างนอกบ้านหลังตื่นนอนทันที ก็ได้รู้ว่าต้นลำไยที่หักโค่นและเขาให้คนงานเอาไปโยนกองให้พ้นทางเดินเมื่อคืน วาโยจัดการให้คนงานเอาเลื่อยทอนเป็นท่อนๆ เพื่อง่ายต่อการขนย้ายเรียบร้อยแล้ว ชำโรงเรือนที่หลังคาปลิวก็ได้รับการซ่อมแซม วันนั้นแดดดี ผู้หญิงแปลกหน้าคนนี้ก็ยิ่งสั่งให้คนงานแกะกระสอบออก แยกเอาอาหารที่ขึ้นเพราะฝนมาตากแดดไล่ความชื้นอีกด้วย

“...” วาโยบีบนิ้วมือเล่น เธอแอบเงยหน้ามองคนตัวโตแล้วก็หลบตาไปอีก แม้ท่าทางภายนอกจะดูเหมือนเธอเกรงใจเขาเหลือเกิน แต่ใจกลับกำลังค่อนเขาอยู่

‘จะจ้องอีกนานไหมยะ!’

“คุณจัดการเรื่องวัวในฟาร์มได้ดีนี่”

“ก็ไม่ใช่เรื่องยุ่งยากอะไรนี่คะ ทุกคนเป็นงานอยู่แล้ว”

ลัตยานิ่ง หรือตามองอีกฝ่ายอย่างครุ่นคิด ก่อนจะลุกเดินไปแล้ว กลับมาพร้อมปีกเอกสารหนาเป็นตั้ง

“ตั้งไขบอกว่าคุณจะมาเป็นผู้จัดการฟาร์ม คุณเรียนจบปริญญาโทสาขาอะไร ผมจะให้คุณลองทำบัญชีพวกนี้ ถ้าหากคุณทำได้ ผมจะพิจารณาเรื่องงานอีกครั้ง”

“ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ค่ะ”

วาโยตอบด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจ

สัตยาอึ้ง เขาเดินหมุนตัวกลับเข้าห้องทำงานทันที โดยหอบเอกสารที่เอามาที่แรกไปด้วย พลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันถึงห้องสาวอย่างโมโห ส่งคนเรียนครูเรื่องทำอาหารมาเป็นผู้จัดการฟาร์มไก่ ไข่ตั้งไข่มันเอาอะไรคิดหรือห้องเขยเขาจะชุนด้วยของหวานจนหัวเป็นทองหยอดไปแล้ว

“เดี๋ยว คุณไก่” วาโยรีบลุกยืนทันที “เอกสารพวกนั้นคุณจะให้ฉันลองทำไข่ใหม่ เอามาสิคะ ฉันทำได้”

สัตยาหันมามอง เขาขมวดคิ้วแล้วเดินกลับมาวางเอกสารการบัญชีของฟาร์มตรงหน้าเธอ เรื่องการจัดการในฟาร์มไก่ เขาไม่ต้องอาศัยผู้หญิงมาช่วยหรอก งานพวกนั้นมันหนักก็จริงแต่เขาทำจนชิน แต่งานบัญชีตัวเลขพวกนี้เขาไม่ชอบเอาเสียเลย...ชายหนุ่มมองคนตรงหน้าเปิดกระดาด เอกสาร แฟ้มบิล และสมุดบัญชีที่เขาทำไว้อ่าน เห็นหัวคิ้วเข้มเรียงตัวสวยของเจ้าหล่อนค่อยๆ ขมวดเข้าหากัน

“ค่อยๆ ลองทำไปก็แล้วกัน ไต้...” คำหลังเขาหันไปเรียกคนสนิทที่นั่งรอตรงนอกชานบ้าน “ไปบ่อจระเข้กัน”

“ครับผม”

เด็กหนุ่มยิ้มแต่รับ แอบชำเลืองมองพี่สาวคนสวยที่กำลังขมวดคิ้วอยู่หน้ากองเอกสารมากมาย เขาเคยโดนพี่ไก่โด้งลากมาช่วยทำบัญชีสองสามครั้ง บอกได้สามคำว่าเซ็ดยันตาย

สัตยาเดินออกจากบ้านหากไม่ลืมหันกลับมามอง

“ครึ่งชั่วโมง เดี่ยวผมกลับมา ถ้าคุณทำได้เรียบร้อยไม่มีข้อผิดพลาดก็บอกมาเลยว่าอยากได้เงินเดือนเดือนละเท่าไร”

เขาไปแล้ว วาโยถอนหายใจ หญิงสาวหันมามองเอกสารมากมายที่อีกฝ่ายเอามาวางไว้ให้

“ครึ่งชั่วโมงเดี๋ยวผมกลับมา ถ้าทำได้เรียบร้อยไม่มีข้อผิดพลาด

บอกมาเลยว่าอยากได้เงินเดือนเดือนละเท่าไร โอ้ย...นี่มันลายมือเหรอเนี่ย...ทำบัญชีคิดเลขมันไม่เท่าไรหรอกคุณโก๋ แต่ไอ้แกะลายมือคุณนี่สิ”

วาโยถอนหายใจเฮือกใหญ่ เธอลุกยืนแล้วเดินไปห้องพักเมื่อคืนก่อนจะหิ้วกระเป๋าคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กคู่ใจลงมา หญิงสาวประสานมือนัดนิ้ว บิดตัวเอี้ยวคอเพื่อเป็นการออร์มอ์พร่างกาย ก่อนจะจัดการเอกสารมากมายตรงหน้าทันที

6เสียงเพลงจังหวะเนิบช้าดังจากโทรศัพท์มือถือที่วางไว้บนโต๊ะภายในห้องขนาดใหญ่ ด้านหนึ่งมีกระจกเงาติดอยู่ อีกด้านเป็นราวแขวนที่มีชุดไทยและชุดวิวาห์แขวนไว้เต็มไปหมด เพลงนั้นเป็นเพลงแบบที่สาวงามทั้งหลายใช้เดินประกวดบนเวที หน้ากระจกสะท้อนภาพสาวรูปร่างอวบอัดเดินย่องเท้าตามจังหวะเพลง เจ้าหล่อนขนาดที่นั่งน้ำหนักลงสะโพกให้ขยับน้ามอง มีอชวาโบกซำๆ ดวงหน้าที่มีแก้มเป็นพวงอวออิมยิ้มกว้างจนเห็นฟันหน้าครบทุกซี่

“สวยค่ะ สวย ซ้ำๆ หมุนตัวมาทางนี้ค่ะน้องลิลลี่ ยิ้มให้กรรมการค่ะ อย่างนั้นค่ะ พนมมือจรดหน้าอกก่อนจะย่อตัวลง สวยค่ะ สวย”

ฤทัยรัตน์ สาวใหญ่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีสดยิ้ม พลางปรบมือชมเชยเมื่อเห็นน้องลิลลี่ หรือวนาลี ลูกสาวคนสวยของเธอสามารถย่อตัวลงจนหัวเข้าแตะพื้น พนมมือไหว้กรรมการอย่างสวยงามที่สุด ซ้ำๆ มีสาวประเภทสองยืนโบกพัดในมือกระพือลมให้นางอย่างประจบเอาใจ ทั้งที่ไม่มีความจำเป็นสักนิด เพราะว่ามีเครื่องปรับอากาศเปิดไว้เย็นฉ่ำ

“สวยไหมคะแม่”

“สวยสิ ทั้งอำเภอก็ไม่มี ทั้งแพร่ ใใครๆ ก็รู้ว่าลูกสาวของฤทัยรัตน์เจ้าของร้านห้องเสื้อบ้านเจ้าสาวฤทัยรัตน์สวยที่สุด ไม่มีใครสวยเท่าไม่อย่างนั้นก็...นี่เลยหลักฐานรับประกันความงาม”

ฤทัยรัตน์หัวเราะ ผายมือไปทางตู้โชว์ขนาดใหญ่ที่มีทั้งถ้วยรางวัล

สายสะพาย มงกุฏนางงามนับสิบเวทีวางเรียงรายอวดไว้

“ใช้คะคุณน้องลิลลี่ เวทีไหนที่เราเข้าประกวด พวกผู้ประกวดคนอื่นนะแทบจะถอนตัวกันหมด เพราะรู้ว่าประกวดไปก็ไม่ได้รางวัล แพ้เราอยู่ดีคะคุณน้อง คุณน้องงามล้ำงามเหลือ งามขนาดดุด”

ลีนจี่ สาวประเภทสองที่ยังคงเพศสภาพภายนอกเป็นผู้ชาย จีบปากจีบคอบอก พลังกระพือพัดในมือเร็ว ๆ

“แล้วงานสงกรานต์ปีก่อน ใครคะที่ได้ตำแหน่งมา ก็ลิลลี่ลูกแม่ นี่แหละ”

คนเป็นมารดาหัวเราะผสมโรง ก่อนจะมองลูกสาวคนเดียวของตนเองอย่างภาคภูมิใจ ทำเป็นลึ้ม ๆ ไปว่าการชนะครั้งนั้นเกิดจากการนับคะแนนจากลูกโป่งที่นางงามได้รับ แล้วนางนี่แหละที่กว้าซื้อลูกโป่งหมดเงินไปหลายพันเพื่อคว้าตำแหน่งให้ลูกสาวตนเอง

วนาลิย์ม เดินมานั่งบนโซฟาสีส้มดูจดจาดแล้วก็ถอนหายใจ

“เวทีชนบทแบบนี้ หนูแข่งจนไม่รู้จะแข่งยังไง ชนะจนเบื่อไม่เหลือความตื่นเต้น เมื่อไรจะได้ขยับไปแข่งระดับประเทศสักทีละคะแม่”

“ก็รอให้เขารับสมัครสิ แม่นี่แหละจะเป็นสปอนเซอร์ให้ลูกสาวตัวเอง ใครจะรู้วันหนึ่งลิลลี่ของแม่จะได้ไปยืนประกาศหน้าไมค์ในรายการถ่ายทอดสด วนาลิย์ พรอม ไทยแลนด์!”

สาวใหญ่ทำเสียงเลียนแบบ แล้วก็ยิ้มมองใบหน้าลึ้มลึ้มของลูกอย่างเอ็นดู นางเป็นสาวใหญ่ที่ตกพุ่มม่ายผัวตายมาตั้งแต่ลูกสาวเพิ่งจะอายุห้าหกปี ยังดีที่สามีตายทิ้งที่นาไว้หลายแปลง นางเลยขายแล้วนำเงินมาซื้อตึกสองคูหาเปิดเป็นร้านเช่าชุดไทยและรับตัดเสื้อที่ใหญ่ที่สุดในอำเภอ เป็นธรรมดาที่ร้านเสื้อ ร้านชุดไทยแบบนี้จะต้องมีนางงามไว้ส่งเข้าประกวดในเวทีประกวดท้องถิ่นเพื่อไปโรมตชุดร้านตัวเอง และเป็นหน้าเป็นตาของตน เมื่อก่อนก็หานางงามเป็นสาวชาวบ้านในละแวกนี้ ไม่กี่ลงทุนจ้างนักศึกษาหน้าตาดี ๆ ให้มาประกวดให้ แต่พอลูกแตกเนื้อสาว

ฤทัยรัตน์ก็หันมาด้นลูกตัวเองแทน

“แม่ แล้วเวทិประภาวศิตาปีนี่ แม่คิดว่าหนูจะชนะไหม”

วนาลีถาม เธอถอนหายใจเอามือลูบแก้มของตัวเอง “จมูกยังไม่ค่อย
เข้าที่เลย คางก็ดู... เบี้ยวๆ ซอบกล หนูจะไปแก้ก็กลัวหายบวมไม่ทัน”

“โอ๊ย จะไปแก้ทำไม ไม่เห็นจะเบี้ยวจะบุตตรงไหน”

ฤทัยรัตน์โบกมือ แล้วหันไปบอกคนสนิทอย่างลึนจู้ให้หยุดพัด
เสียที เหลียวมาลูบแขนขาเนียนแบบสาวเหนือของลูกสาว ป้อนคำชม
เข้าไปอีก

“ลูกแม่สวยที่สุดในอำเภอ ขนาดลูกสาวนายอำเภอยังสวยสู้ไม่ได้
จะกลัวทำไมว่าจะแพ้คนอื่น”

“พูดถึงยายนั่นให้เสียอารมณ์อีกแล้ว”

“อ้าว”

“หนูไม่ชอบยายลูกสาวนายอำเภอ”

วนาลีพูดเสียงเนือย หัวคิ้วที่ผ่านการสักสามมิติจนเรียงตัวสวย
ขมวดเข้าหากัน นึกถึงหญิงสาวรูปร่างบอบบางอ่อนแอที่เคยเจอ
หลายต่อหลายครั้ง เมื่อนั้นเป็นผู้หญิงหน้าตาดี ชอบทำท่าเรียบริ้วเป็น
คุณหนู เทอะ! แต่ก็แอบชม้อยชม้ายสายตาให้ผู้ชาย วนาลีเบิร์มฝิปาก
หากยายนั้นจะอ่อยคนอื่นเธอจะไม่สนใจเลย แต่แม่คุณหนูนั้นดันอ่อย
ผู้ชายที่เธอชอบตั้งแต่นมยังไม่แตกพาน!

“ยังโมโหเรื่องเมื่องานปีใหม่เมืองอีกหรือคะน้องลิลลี่”

ขุนพลอยพยักของมารดาถามเสียงใส

“ใช่ นี่ถ้าไม่คิดว่ามंगยังลงอยู่บนหัว และที่ตัวมีสายสะพายต้องยื่น
ฉีกยืมบนเวทีให้คนถ่ายรูปซะก็ จะลงไปกระซอกพวงมาลัยที่มีอมันหึง
ให้หมด!”

น้ำเสียงเสียดแทงดังจากริมฝีปากอิมของวนาลี หญิงสาวขบเขี้ยว
เคี้ยวฟันเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เห็นตำตานั้น ตัวเธอก็ลงประภาวศิตา

ปีใหม่เมืองและได้รางวัลตามคาด ต้องยื่นฉีกยิ้มบนเวทีตอนเห็นแม่ลูกสาว
นายอำเภอคล้องพวงมาลัยให้กับสัตยา!

ใช่ เธอแอบรักแอบหวังในตัวสัตยา เจ้าของฟาร์มไก่ที่ใหญ่ที่สุดในอำเภอ

“จะไปโมโหทำไม เขาก็เดินหนีให้แม่นั่นเสียหน้าต่อหน้าประชาชนี่
ปานนี้ยังไม่รู้ว่าหายอายหรือยังด้วยซ้ำ ดีเสียอีก โดนฉีกหน้ายับเยิน
แบบนั้น ยังจะกล้าทอดสะพานให้อีกหรือเปล่า”

“ก็จริง” วนาลียิ้มเย็น ลูกยืนพรวดพราดทันที

“อ้าว...จะไปไหนอีกล่ะ”

“ซ่อมจนเหนื่อยแล้ว หนูก็ไปพักผ่อน เดี่ยวหน้าโหมมาแล้วพี่สัตยา
จะรักเธออะ”

ลูกสาวบอกก่อนจะรีบเดินออกจากห้องไปเลย ลีนจิ้มมองตาม
ลูกสาวนายจ้างแล้วแอบค้อน เรื่องผู้ชายนี้ใส่ใจเหลือเกิน พอแอบ
เหลือบมองฤทัยรัตน์ อีกฝ่ายกลับยิ้มย่องผ่องใส เหมือนภูมิใจเรื่อง
ที่ลูกสาวทำเสียเต็มประดา

“คุณพี่ขา อย่าลืมนะคะ พรงนี้ต้องไปประชุมเรื่องการจัดงาน
ประกวดที่อำเภออะคะ”

ฤทัยรัตน์พยักหน้า ไบหน้ายังยิ้มแยมมองตามลูกสาว

“แกไปรับฟังแทนฉันก็ได้ ลีนจี้”

“อ้าว”

“มันก็เหมือนเดิมทุกครั้งแหละ ฉันขี้เกียจไปนั่งฟัง ยังไงร้านเรา
ก็ได้ตำแหน่งอยู่แล้ว”

หญิงม่ายแต่งตัวสีสันสดใสบอกเสียงยานคาง ลูกเดินนวยนาด
ตามลูกสาวออกจากห้องลงชุดขนาดใหญ่ที่ดัดแปลงให้ซ่อมเดินไปด้วย
อีกคน ลีนจี้ก่อกตามองบนแล้วก็เบะปาก ก่อนจะลุกแล้วเดินเลียนแบบ
อีกฝ่ายออกไปเช่นกัน ลงมาชั้นล่างของอาคารที่ตกแต่งอย่างสวยงาม

ด้านหน้าเป็นประตูกระจกใส มีหุ่นลองชุดสวมชุดไทยตั้งโชว์หันหน้า
ออกไปทางถนน ด้านหน้าร้านมีตัวอักษรสีทองติดไว้อย่างงดงาม บ้าน
เจ้าสาวฤทัยรัตน์ เจ้าของร้านที่เดินออกมาก่อนเพิ่งจะหย่อนก้นลงบน
เก้าอี้ตัวใหญ่หน้าชั้นวางนิตยสารแบบชุด ลีนจี้ตามลงมา กวักมือเรียก
ลูกน้องในร้านที่กำลังนับของชำร่วยงานแต่งงานแยกเป็นถุงละหนึ่งร้อยขึ้น
ให้มาหาตนเอง สั่งอีกฝ่ายให้เอาน้ำมาให้แล้วก็รอรับเพื่อจะเอาไปเสิร์ฟ
เอาใจฤทัยรัตน์ถึงที่ วณาลีที่เพิ่งเปลี่ยนชุดเสร็จเดินฮัมเพลงลงมาจาก
ชั้นบน ชมวดคิ้วใส่ลูกน้องในร้านที่กำลังทำงานอย่างไม่พอใจ เอาเท้าเตะ
กองของชำร่วยออกอย่างหยาบคาย แล้วเดินไปนั่งหน้ามารถา แยมมี
ยิ้มหวานให้อีกฝ่าย

“อะไรละลิลลี่”

“ขอเงินหน่อยสิแม่ หนูจะไปซื้อเสื้อผ้าใหม่หน่อย พรุ่งนี้แม่จะไป
ประชุมที่อำเภอ หนูจะไปด้วย”

“อ้าว...จะไปทำไม แม่จะให้ลีนจี้ไปคนเดียว”

“อ้าว...ก็เพราะว่าตัวแทนพวกฟาร์มไข่ก็ไปด้วยไม่ใช่เหรอ พี่ลัตยา
ต้องไปประชุมแน่เลย หนูอยากเจอเขา”

ลูกสาวบอกลางกะพริบตาพริบยิ้มหวาน ฤทัยรัตน์ยิ้มตอบ

“เออ ใช่ แม่ลืมเลย งั้นพรุ่งนี้ลีนจี้ไม่ต้องไปแล้ว เดี่ยวฉันไปเอง”

“เงินหนูละแม่”

วณาลีเร่งรีบ มารถาเลยหยิบเงินยื่นให้ อีกฝ่ายโผล่มาจับแก้มแล้วก็
เดินเรีงว่าไปเลย ไม่นานเสียงรถยนต์ของนางที่จอดหน้าร้านก็ดังขึ้น
ฤทัยรัตน์ถึงนี่ก็ได้

“ตายแล้ว ลิลลี่ แอบเอากุญแจรถแม่ไปเมื่อไร แล้วตัวเองก็ไม่มี
ใบขับขี่ด้วย! ลีนจี้ วิ่งตามน้องเขาไปเร็วเข้า”

“ฮะ!...คุณพี่ ให้อีนจี้วิ่งตามเธอคะ”

“โอ้หะสิ ตามไปเร็วเข้า ไปขับรถแทนลูกสาวฉันนะ”

ลึนจี้ทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ แต่ก็ถลันวิ่งออกนอกบ้านตามรถยนต์
ที่วนลี้กำลังเคลื่อนตัวออกไปพอดี แต่ไม่ทัน ร่างใหญ่ของสาวประเภทสอง
เดินหน้าหงอยเข้ามา บอกเสียงปนหอบ

“ไม่ทันค่ะ”

“แล้วกัน หวังว่าจะไม่ไปชนใครหรอกนะ รถนะมีประกัน ใครจะ
เจ็บก็ช่างมัน แต่ตัวเองจะมีแผลฟกช้ำไม่ได้ ยายลิลลีนี่นะ”

ฤทัยรัตนปั้นอย่างอ่อนใจ

ลึนจี้กลับบ้านในบ้านในอีกครึ่งชั่วโมงไม่ขาดไม่เกินแม้แต่นาทีเดียว
ไบหน้าเงวับด้วยเหงื่อที่โชกกาย แม้วันนี้จะไม่มีแดดเพราะบรรยากาศ
ยังดูครึ้มฝนด้วยพายุอยู่ แต่อากาศก็อ้าวเหลือเกิน ชายหนุ่มหมายใจ
จะเห็นผู้หญิงจากกรุงเทพฯ นั่งหัวฟูกอยู่ท่ามกลางเอกสารบัญชีมากมายที่
เขาเองยังหน่ายใจเวลาต้องทำ แต่ว่าห้องโถงบ้านกลับว่างเปล่า ไร้เงาวโย
ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น หายไปไหนของเขา ลึตยาก็กำลังจะเดินออกไป
ถามหาเจ้าหล่อนจากคนข้างนอก แต่ได้ยินเสียงฝีเท้าจากด้านหลังเสียก่อน
พอหันไปมองก็เห็นวโยถือจานอาหารเดินออกมาพอดี เธอดูซึ้งกตัญญู
เมื่อเห็นเขา พวงแก้มสีน้ำผึ้งนวลเนียนเหมือนจะซบสีชมพูจางๆ ลึตยา
มองจานข้าวไข่เจียวที่อีกฝ่ายถือมา

“คือ...ตั้งแต่ตื่นมาฉันยังไม่ได้กินอะไรเลย คุณไปคงไม่ว่า...”

เขาจะว่าอะไร ทำไมต้องทำท่าแบบนั้นด้วย ไข่แค่นี้ก็พอกับ
ข้าวเปล่า เขาจะหวังเพื่อนของน้องสาวได้อย่างไร

“ป้าแหงยังไม่ได้ทำอะไรให้คุณกินนี่น่ะหรอ”

วโยส่ายหน้า เธอตื่นเช้าเดินลงมาก็เห็นเขานอนพังพาบที่ตั้งตัวเดิม
พอเดินออกมานอกบ้านเห็นคนงานกำลังก๊อดกุ่มอยู่กับความเสียหาย
ในฟาร์ม ทั้งปัญหาเรื่องต้นไม้ที่หักโค่น พวกเขาขอให้ลึตยาออกมาสั่งงาน
วโยเห็นว่าพี่ชายเพื่อนยังหลับอยู่ และท่าทางเขาก็ล้าเต็มทนต้องการ

การนอนพักผ่อนให้เต็มอิ่ม พอได้บอกจะเข้ามาปลุกเรียกชายหนุ่มหญิงสาวเลยถือวิสาสะห้าม แล้วก็ช่วยจัดการงานเอง มันเสียมารยาทไปหน่อยที่จู้ๆ เธอก็มาเจ้าก็เจ้าการเรื่องงานในฟาร์ม แต่การปฏิบัติไม่ให้เธอทำงานด้วยเมื่อคืน ทำให้วโยตัดตัดสินใจเองโดยพลการ แอบหวังผลประโยชน์ส่วนตัวนิดหน่อยคือ หวังว่าเจ้าของฟาร์มจะเห็นความสามารถของเธอและยอมรับเธอทำงานที่นี่ ป้าแหงเองก็ต้องไปดูบ้านพักที่เสียหายจากพายุเมื่อคืน นางเลยมั่ววุ่นวายกับงานเช่นกัน สัตยาเองก็ไม่ใส่ใจเรื่องข้าวเข้า นางเลยลืมนั่งมือเช้าของเจ้านายไปถนัดใจ

พอได้กลิ่นไข่เจียวร้อนๆ ห้องของสัตยาก็ร้องเช่นกัน เขาเพิ่งรู้ว่าตัวว่าหิว

“เมื่อผมจางหนึ่งสิ”

เขาบอกง่ายๆ

“ได้ค่ะ”

วโยพูดอย่างว่าง่าย วางจานของเธอไว้แล้วเดินกลับเข้าไปในครัว ไม่นานหญิงสาวก็ยกจานของเขามาวาง

“ขอบคุณมาก”

สัตยารับมาแล้วก็กินอย่างรวดเร็วเช่นเดิม เขามองผู้หญิงที่ละเลียดกับอาหารเข้าควมมือกลางวันอย่างจับสังเกต รอจนอีกฝ่ายกลืนข้าวคำแรกลงคอ เขาก็หมดไปก่อนจางแล้ว ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ วางมือบนโต๊ะไม้แล้วก็เกาะเบาๆ เป็นจังหวะ

“อิตานี้...ทำแบบนี้มันเหมือนเร่งให้เรารีบกินชัดๆ” คนเคี้ยวข้าวเสียบๆ คิดในใจ

“บ๊วยซี...”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ”

สัตยาเลิกคิ้ว เขามองคนที่ตักข้าวช้อนที่สองใส่ปากเคี้ยวเนิบๆ เหมือนจะนับจำนวนครั้งการเคี้ยวไปด้วย แล้วก็รอเธอกลืนอีกครั้ง

ก่อนยิงคำถาม “เสร็จหมดแล้วจริงหรือ”

“คะ อยู่ในคอมพิวเตอร์ของฉันเอง ฉันเซฟเป็นไฟล์ไว้ รอคุณมาเพื่อจะถามอีเมลและจะได้ส่งให้คะ”

“ไม่มีอีเมล” ชายหนุ่มส่ายหน้า เคาะนิ้วเป็นจังหวะเร็วขึ้น

“ถ้าอย่างนั้นใช้แฟลชไดรฟ์ดึงข้อมูลไปลงคอมพิวเตอร์ของคุณก็ได้คะ”

“ผม...ไม่ชอบใช้คอมพิวเตอร์ ปกติเขียนลงสมุดบัญชีเอา”

สัตยาบอกเสียงเรียบ

“การใช้โปรแกรมคำนวณของคอมพิวเตอร์จะทำให้ลดเวลาและช่วยเรื่องความแม่นยำได้มากนะคะ อีกอย่างหนึ่งข้อมูลก็ไม่รั่วไหลไม่หายง่ายเหมือนการเขียนไว้ในสมุด แล้วก็...”

“รู้...แต่ไม่ชอบไง...เดี๋ยวคุณกินข้าวเสร็จก็เปิดให้ผมดูว่าบัญชีที่ทำไปเป็นยังไง”

“หวังว่าจะทำบัญชีเก่งเหมือนเจียวโซ่ร่อยนะ...” คิดพลางมองจานข้าวที่หมดแล้วของตัวเองอย่างเสียดาย

สัตยานั่งเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ รอให้วาโยกินข้าวอย่างใจเย็น กระทั่งเธอรวบซัอนหลังคำสุดท้ายหมด ยกน้ำดื่มเงิบๆ เขาก็รู้สึกเท้าเป็นเหน็บเล็กน้อย

“เดี๋ยวฉันจะเปิดให้คุณนะคะ”

วาโยบอกก่อนจะลุกขึ้น เอื้อมมือมาหยิบจานของเขาจะเอาไปเก็บ หากสัตยารีบคว้าของตัวเองไว้ ซ้ำยังเอื้อมไปหยิบจานของเธอด้วย

“ไม่ต้อง ผมเก็บเอง”

ผู้หญิงคนนี้ทำอะไรเชื่องช้ามาก เขาเคยได้ดูทอล์กโชว์ของนักพูดคนหนึ่งเรื่องการเคลื่อนไหวของสลอล เขาหัวเราะงอหาย ซ้ำยังกลางแคลงใจว่ามันจะมีไหมใครที่ทำอะไรเชื่องช้าได้แบบนั้น ตอนนี้รู้แล้วว่าจริง ก็ผู้หญิงตรงหน้าเขานี่อย่างไรละ

สัตยาเป็นคนทำอะไรรวดเร็ว กระฉับกระเฉง เขาเลยอดหงุดหงิดไม่ได้เมื่อเห็นคนทำอะไรเนิบช้า วาโยมองคนคว่ำจานเดินเร็วๆ เข้าไปไว้ในครัวแล้วเดินกลับมาข้างหน้าเธอเรียบร้อยในเวลาสองนาทีก่อนจะยิ้มละไมให้เขา ลูกจะไปเอาคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กที่วางไว้กีดด้าน คนใจร้อนก็ลืกลงไปคว่ำมาวางตรงหน้าเธอเองเรียบร้อย

หญิงสาวยิ้มบางๆ แล้วเปิดคอมพิวเตอร์ พอหน้าจอแสดงผลหญิงสาวก็หันให้เขาดู แล้วลูกลมานั่งข้างชายหนุ่มพร้อมอธิบายไปด้วย

“บัญชีที่คุณทำมันมีแค่รายรับรายจ่ายเรียงหมวดเท่านั้นนะคะ เหมือนกับบันทึกรายรับรายจ่ายในครัวเรือนทั่วไป ซึ่งมันก็ใช้ได้ แต่ไม่ละเอียดพอสำหรับฟาร์มขนาดใหญ่แบบนี้ ฉันทเลยใช้การทำบัญชีแบบนี้แทน ซึ่งจะละเอียดกว่าและทำให้คุณเข้าใจง่าย นำมาใช้ในการวิเคราะห์และวินิจฉัยสถานภาพด้านการเงิน การคลัง ตลอดจนจุดผลสำเร็จในการทำธุรกิจฟาร์ม เพื่อให้ทราบถึงจุดอ่อนและปัญหาที่มีอยู่ อันจะมีส่วนช่วยประกอบการตัดสินใจเพื่อแก้ปัญหาและช่วยปรับปรุงการดำเนินธุรกิจฟาร์มให้ได้ผลดี ทั้งยังใช้เป็นรากฐานในการวางแผนฟาร์มล่วงหน้าได้ด้วยค่ะ”

สัตยามองหน้าจอ กวาดสายตาคมกริบอ่านตารางตรงหน้า เขาทันทีมองหาตัวเลขหน้าอ่อนสีของคนที่กำลังอธิบายให้ตัวเองฟังด้วยสายตาลุ่มลึก

“นี่คุณทำภายในครึ่งชั่วโมง?”

“ค่ะ ถ้ามีเวลามากกว่านี้ ฉันจะคำนวณค่าเสื่อมสภาพของที่ดินกับเครื่องมือได้ด้วย แต่ว่าเวลานั้นน้อยเกินไปเลยทำได้แค่นี้ ถ้าคุณไม่เข้าใจอะไร ฉันจะทำเป็นพาวเวอร์พอยท์อธิบายอย่างง่ายๆ ให้คุณเปิดอ่านได้นะคะ”

“เรียนจบครุศาสตร์ คหกรรม?”

นิ้วเรียวยาวเหมือนลำเทียนของวาโยชะงัก หญิงสาวหันมามองเขา

แล้วก็พยักหน้า “ค่ะ”

“ทำบัญชีเหมือนคนจบมาโดยตรง”

“มันไม่ได้ยากอะไรนะคะ”

คนที่เคยใช้เวลาสองชั่วโมงในการพยายามทำตารางในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ขมวดคิ้วมุ่น เขาพยักหน้า กวาดสายตามองตัวเลขอย่างคร่าวๆ บัญชีรายรับรายจ่ายตรงหน้ามีรายละเอียดชัดเจน แบ่งหมวดหมู่เรียบร้อย

ฟาร์มเขาไม่เคยต้องมีผู้จัดการฟาร์ม... ลัตยาเดาะลั่นเล่น มองตัวเลขมากมาย นี่เป็นปัญหาใหญ่ของเขาเลย เขาขอมองไว้กลางแดด แต่ไม่เอากันงหน้าเอกสารกับตัวเลขที่ชวนปวดหัว ตยาคีทำไม่ส่งเพื่อนที่เป็นผู้ชายมานะ เขาจะได้ไม่ต้องมานั่งคิดมากแบบนี้ อ้อ... ลืมไป ยายนั่นผิวหวง มีเธอจะให้คบเพื่อนสนิทเป็นผู้ชาย ชายหนุ่มถอนหายใจ เหลือบมองใบหน้าผู้หญิงที่ยิ้มน้อยๆ มองเขาอยู่

“แน่ใจว่าตั้งใจส่งมาทำงานอย่างเดียว ไม่ได้มีวัตถุประสงค์อื่น?”

คนโดนพยายามจับคู่ตลอดหลายปีที่ผ่านมาบ่น

“วัตถุประสงค์อื่นคืออะไรคะ”

วาโยถามเขากลับอย่างสงสัย

“ก็อย่างเช่น...”

ลัตยากลายเป็นคนที่อึดอัดแทน เขามองหน้าไร่เพียงสาของอีกฝ่าย แล้วถอนหายใจ โบกมือ

“ช่างเถอะ ผมให้คุณได้แค่เดือนละหมื่นห้า กินอยู่ที่นี้ หยุดเสาร์ อาทิตย์”

“คุณตกลงรับฉันใช่ไหมคะ”

“ใช่ แต่ผู้จัดการฟาร์มพอเพียงไม่ใช่ตำแหน่งผู้จัดการฟาร์มทั่วไป แบบที่คุณเคยเห็นหรือรู้จัก บางครั้งเวลาคนไม่พอ คุณอาจจะต้องช่วยคนงานนับแฉ่งไข่ ไม่ใช่แค่นั่งโต๊ะตากแอร์ เข้าใจหรือเปล่า”

“เข้าใจค่ะ”

‘บอกมาว่าไม่ใช่งานออฟฟิศ แต่ต้องลงสถานที่จริงด้วยก็จบ’

วายุคิดในใจยิ้มๆ

“ดี งั้นก็ทำงานพรุ่งนี้เลย วันนี้รุ่นวายพอแล้ว”

เขาลุกยืน

“เดี๋ยวค่ะคุณโก้ตั้งใจ”

ชื่อเล่นที่มีแต่คนในครอบครัว ไม่ก็คนสนิทสนมกันจริงๆ เรียก
ตั้งขึ้น ทำให้ร่างสูงชะงัก เขาหันไปมองเธอแล้วนินทาใส่

“เรียกผมว่าสัตยา”

“ค่ะคุณสัตยา” วายุเปลี่ยนคำขานอย่างว่องไว “คุณจะให้ฉันพัก
ที่ไหนคะ”

เออ... ลืม เมื่อคืนเขาให้อีกฝ่ายนอนห้องของตยาดี แต่พอให้เธอ
ทำงานที่นี่ จะให้ครอบครองห้องนอนนั้นตลอดไปคงไม่เหมาะ ซ้ำปิดเทอม
ไว้แสบทั้งหลายกลับมาอีก สัตยาคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะบอกเสียงเรียบ

“เดี๋ยวผมให้โต้วมาพาไปที่พักตอนเย็น ตอนนั้นคุณก็พักผ่อน
ตามอัธยาศัยไปก่อน”

“ขอบคุณค่ะ”

เขาเดินออกมาอีก แต่มีเสียงเรียกรั้งไว้

“เดี๋ยวค่ะคุณโก้... คุณสัตยา”

ชายหนุ่มเหลียวมามอง ใบหน้ามีความรำคาญใจน้อยๆ ฉายอยู่
คล้ายจะถามว่าอะไรอีกล่ะ

“ฉันอยากได้ของใช้ส่วนตัวนิดหน่อย ถ้าจะขอไปห้างสรรพสินค้า”

‘อ้อ... ไม่ทันไรก็มีข้อเรียกร้องเยอะแล้ว’

คนใจคอคับแคบกับผู้หญิงสวยด้วยบาดแผลในอดีตมองวายุ
แล้วก็พยักหน้า

“ได้ แต่ที่นี่ไม่มีห้างสรรพสินค้าใหญ่ๆ หรอกนะ นั้นมันอยู่ในอำเภอ

แต่ถ้าอยากได้ของใช้ส่วนตัวละก็ พอจะมีร้านค้าช่วยขายอยู่ เดี่ยวจะ
ให้ไปพาไป เห็นอย่างนี้ฟาร์มเรามีรถประจำตำแหน่งให้ผู้จัดการฟาร์ม
คนใหม่ด้วยนะ”

วาโยเลิกหัวอย่างประหลาดใจ หว่เขาเพียงแค่มินิดๆ แล้วเดิน
ออกไป ไม่รอให้เธอถามอะไรต่ออีก

รถมอเตอร์ไซค์ฟ่วงข้างสีแดงสดซึ่หื้อตะบึงมาบนถนนลาดยาง
มะตอยออกจากฟาร์มพอเพียง เสียงเครื่องของรถที่เป็นรถสี่จังหวะ
เก๋าคร่ำคร่าดังกระหึ่ม บนรถคนซึ่คือโต้เด็กหนุ่มคนสนิทของสัตยานันท์เอง
ส่วนตรงฟ่วงข้างมีร่างของผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ ผมยวาวๆ ของเธอปลิวไสว
ตามแรงลมปะทะ เธอนั่งตัวเกร็งด้วยไม่เคยขึ้นยานพาหนะแบบนี้มาก่อน
มันโคลงเคลงซอบกล จนมือเธอต้องยึดราวเหล็กฟ่วงข้างไว้แน่น เวลารถ
ตีโค้ง วาโยใจหายวาบ กลัวเหลือเกินว่าฟ่วงข้างที่ตนเองนั่งจะเทกระຈาด
ตามแรงตีโค้งของเด็กหนุ่มด้วย

“โต้ เบาหน่อย”

“ครับ” เด็กหนุ่มรับคำ ชะลอความเร็วลง ทั้งที่ก็ไม่ได้ซึ่เร็วเลย
แม่แต่น้อย

วาโยถอนหายใจแรงๆ เธอกระซบมือกับราวรถไว้แน่น นึกถึง
รอยยิ้มของสัตยาตอนพุดถึงรถประจำตำแหน่งแล้วก็อดสรรเสริญเขา
ในใจไม่ได้ เขาแกล้งเธอแน่นอน ถึงจะยอมให้เธอทำงานที่นี้แต่ก็ยังไม่
ไว้วางแกล้งเธอ คิดถึงคำโฆษณาสรรพคุณของเพื่อนสนิทเกี่ยวกับพี่ชาย
แล้วก็อดโมโหไม่ได้

“พี่ไ้เป็นคนใจดี ปากร้ายใจดี อย่ากลัวนะวาโย เธอไปทำงาน
ที่นี้รับรองมีแต่ความสุขความสบายใจ พี่ไ้จะดูแลเธอดีมาก มากจน
น้ำตาไหลด้วยความซาบซึ้งเลย”

ซาบซึ้งมาก...มากจริงๆ วาโยขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

ร้านค้าที่ได้มาพายุู่ติดตลาดสด วาโยลงจากรถแล้วก็เอามือ
สาางผมยาวที่ยุ่งเหยิงให้เรียบลง เด็กหนุ่มลงจากรถก็ยิ้มพลีให้เธอ
“คุณวาโยอยากได้อะไรบ้างครับ ผมบอกให้ว่าร้านไหนมีขาย”
“ของใช้ส่วนตัวนิดหน่อยนะได้ ร้านนั้นท่าทางจะมีอยู่ครับ”
หญิงสาวชี้ไปที่ร้านขายของชำขนาดใหญ่ข้างตลาด
“อ้อ มีครับ มีแน่ มีตั้งแต่ปากกะเบือยันเรือรบเลยละ ร้านเจ้แต้ว”
โต่บอกติดตลก
“ตลาดนี้ก็มีของกินเล่นขายเยอะนะครับ”
“โต่ เรียกฉันว่าพี่หว่าก็ได้นะ”
“ครับพี่หว่า”

เด็กหนุ่มรับคำอย่างว่าง่าย วาโยยิ้มให้เขา ทำเขาตาพร่าไปอีกรอบ
แล้วเดินเคียงคู่หญิงสาวเข้าไปในร้านค้า เขาเห็นสายตาคคนอื่นที่มองมา
อย่างสนอกสนใจ และกลายเป็นสายตาคื่นซมเมื่อเห็นสาวสวยแปลกหน้า
ข้างๆ ตนเอง เด็กหนุ่มเลยอดยี้ดอกขึ้นอีกนิดอย่างภาคภูมิใจที่ได้ควง
คนสวยไม่ได้จริงๆ เวลาพาอาปรารงค์มาตลาดก็โดนคนมองแบบนี้
เหมือนกันแหละ เด็กหนุ่มที่ไม่เคยไปกรุงเทพฯ มาก่อนซักสงสัย
คนกรุงจะหน้าตาหล่อหน้าตาสวยงามแบบนี้กันทุกคนหรือเปล่านั้น

วาโยซื้อพวกแชมพูสระผม สบู่ และยาสีฟันที่อยากได้ ก่อนจะ
จ่ายเงินแล้วหิ้วถุงพลาสติกออกมา เด็กหนุ่มข้างตัวช่วยถือให้ เธอยิ้ม
และชวนเขาเดินเข้าตลาด รั้บรู้ว่ามีคนมองอย่างสนใจแถมชื่นชม ซึ่ง
ต้องยอมรับอย่างน่าหมั่นไส้ว่าวาโยชินแล้ว

เธอรู้ตัวว่าตนเองมีรูปเป็นทรัพย์ แต่ทรัพย์นี่ก็นำพาความเดือดร้อน
มาให้ด้วยเช่นกัน อย่างที่ต้องระหกระเหินมาทำงานที่จังหวัดแพร่ ไกลจาก
บ้านก็ไม่เพราะไ้รูปเป็นทรัพย์นี่หรือไง เอาเข้าจริงสิ่งที่วาโยคิดก็ถูกครึ่งหนึ่ง
ทุกคนมองเพราะว่าวาโยเป็นคนแปลกหน้า และเป็นคนแปลกหน้าที่สวย
มากด้วย และอีกสาเหตุที่ทุกคนในตลาดเข้าพากันมองวาโย นั่นเพราะ

ตัวตัวเอง ใครก็รู้ว่าเด็กหนุ่มเป็นคนของสัตยา แล้วการที่เขาพาสาวสวยมา มันก็ทำให้ทุกคนพากันแคลงใจว่าสาวสวยคนนี้เกี่ยวข้องกับเจ้าของฟาร์มพอเพียงในสถานะใดกันแน่ วาโยซื้อขนมเล็กๆ น้อยๆ ยางรัดผมสำหรับใช้เวลาอยู่ในฟาร์ม ก่อนจะชวนโต้กลับ

หญิงสาวเดินออกมาที่หน้าตลาด และป็นขึ้นไปนั่งบนรถพ่วง เพื่งรู้ประโยชน์ของรถพ่วงข้างแบบนี้เมื่อสามารถวางข้าวของที่ซื้อมา เยอะแยะได้อย่างสะดวกสบาย ข้าได้ยังวิ่งหายไปครู่หนึ่งก่อนจะกลับมา พร้อมถุงปุ๋ยใส่ข้าวสารราวๆ หนึ่งถึงมาวางไว้ตรงรถพ่วงด้วย

“พี่ไปฝากซื้อข้าวครับ”

เขาอธิบายแล้วเตรียมคร่อมจะสตาร์ตรถ แล้วค่อยๆ ซี่ออกมาจากหน้าตลาด แต่ออกมาได้ไม่ทันพ่นด้วยซ้ำ รถยนต์สี่ล้อคันหนึ่งก็ปราดเข้ามาจอดขวางทาง เด็กหนุ่มอุทานลั่น แล้วมองคนที่ขับรถเสียมารยาทเข้ามาจอดกั้นทางออกอย่างไม่พอใจ พอเห็นว่าเป็นรถใครก็บ่นมึ่งำ

“เจอใครไม่เจอ ดันมาเจอยายนี่”

“ใครหรือได้”

“ไม่มีอะไรครับพี่วาโย เดี่ยวผมเข็นรถถอยหน่อยเราก็ออกไปได้แล้ว”

“ฉันช่วยนะ”

หญิงสาวรีบลงจากรถแล้วช่วยดึงท้ายรถพ่วงอีกแรง เสียงบานประตูรถยนต์เปิดก่อนจะมีเสียงใสของสาวน้อยคนหนึ่งดังขึ้น

“นี่กว่าใคร นายเองหรือได้”

วนาลีทักเพื่อนนักเรียนที่จับมัธยมปลายพร้อมกันด้วยน้ำเสียงหวานเกินจริง เธอไม่ชอบชี้หน้าเพื่อนคนนี้หรอก เขาชอบทำหน้าเหม็นเมื่อใส่เธอ ข้าฐานะก็ยากจน ต่างจากเธอที่เป็นลูกสาวเจ้าของร้านเช่าชุดตัดชุดที่ใหญ่ที่สุด สาวน้อยชะงักเมื่อเห็นผู้หญิงที่ช่วยดึงท้ายรถ

มอเตอร์ไซค์พ่วงข้างของเด็กหนุ่ม

“ขึ้นรถเลยครับ แค่นี้ก็เอารถออกได้แล้ว เอ้อ เบื่อจริงพวกขับรถไม่มีมารยาท”

โต้เปรยดังๆ แล้วกระโดดคร่อมรถ วาโยรีบขึ้นรถตาม เด็กหนุ่มขี่รถพ่วงข้างออกไปแล้ว โดยเฉียดท้ายรถเก๋งของวนาลีไปนิดเดียว โดยที่วนาลีไม่ทันได้โวยวายหรือเถียงประโยคต่าลอยๆ ของเขาแม้แต่คนเดียว เพราะเธอมัวเผลอริมฝีปากและเบิกตาโตมองผู้หญิงสวยมากๆ ที่นั่งในรถพ่วงข้างนั้นด้วยสายตาคู่ตื้นตะลึง

พอกลับมาถึงฟาร์ม สัตยาก็ออกไปข้างนอกแล้ว เขายังไม่บอกว่าจะให้เธอไปพักที่ไหน วาโยเลยคิดว่าคืนนี้คงต้องพักบนบ้านใหญ่ไปก่อน หญิงสาวลงจากรถของโต้แล้วหอบข้าวของลงมาด้วย โต้ยกกระสอบข้าวลงมาด้วยท่าทางทะมัดทะแมง เด็กหนุ่มมีร่างกายสูงใหญ่และแข็งแรง อาจจะเพราะทำงานมาตลอดชีวิตและได้กินอิมมูนอนหลับภายใต้การดูแลของสัตยา วาโยเห็นหัวของใครบางคนผลุบๆ โผล่ๆ แอบดูอยู่ตรงมุมบันไดเลยหันไปมอง โต้ที่เอากระสอบข้าววางไว้ตรงนอกชานแล้วมองตามก่อนจะก๊วกมี้อร้องเรียก

“แต่้ม”

“น้องสาวผมครับ แต่้ม”

โต้เรียกน้องสาวแท้ๆ ้วยสลิปห้าปีของตัวเองแล้วยื่นถุงของกินที่ซื้อมาเพื่อให้ อีกฝ่ายรับหมับอย่างรวดเร็ว แต่ตายังจ้องเป็งที่วาโยพอลงมาดูใกล้ๆ วาโยก็ขมวดคิ้วเมื่อเห็นความผิดปกติบางอย่างบนใบหน้าของสาวน้อยน้องของโต้ชัดๆ เธอมีใบหน้าแบบเด็กที่มีอาการของโรคควาน์ซินโดรม สาวน้อยไม่ได้สนใจพี่ชาย แต่ชี้ขึ้นมาที่วาโย

“สวย สวยจัง สวย”

“สวยใช่ไหมล่ะ เพื่อนของพี่ไซ่ แยกของพี่ไก่ แต่้มต้องอย่ามา

กวนใจเขาซะ”

“พี่ไก่ เพื่อนพี่ไก่”

อีกฝ่ายพูดทวนโຕ้ โຕ้หัวเราะเอามือขยี้เรือนผมของน้องสาวหันมามองวาโยแล้วบอกอีกฝ่ายด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้มเหมือนเดิม

“น้องสาวผมไม่สบายครับ แต่ไม่ต้อ เป็นเด็กดี”

“เด็กดี”

วาโยมองสาวน้อยแล้วก็นึกขึ้นได้ เมื่อกี้ในตลาดเข้าเธอซื้อขี้จรวดผมมาไว้ใช้ด้วย เลยรื้อหาแล้วหยิบขี้จรวดที่มีดอกไม้พลาสติกสีสวยออกมายื่นให้แต่มอันหนึ่ง

“อะ พี่วาโยให้แต่মনะคะ”

สาวน้อยมองของตรงหน้าแล้วยิ้ม ดวงตาสุกใสขณะยื่นมืออีกข้างมารับ พูดตามอย่างนกแก้วนกขุนทอง “พี่วาโยคนสวยให้ ให้แต่มเหรอให้แต่มนะ”

“อ้อ ให้แต่มจ๊ะ”

สาวน้อยพนมมือไหว้แล้วหันไปยิ้มให้โຕ้ เด็กหนุ่มเลยหันมาบอกกับวาโยว่าจะพาน้องกลับไปส่งบ้านก่อน แล้วยังบอกว่าถ้าวาโยอยากได้อะไรก็บอกคนงานที่เดินไปมาในนี้ได้เลย หญิงสาวรับคำและมองเด็กหนุ่มนิสัยดีพาน้องขึ้นรถมอเตอร์ไซค์พุ่งออกไป

เธอไม่รู้จะทำอะไร เลยตั้งใจจะเดินไปดูโรงเรือนไก่ที่คนงานช่วยกันรื้อหลังคาที่พังออก คงไม่เรียกว่าก้าวก้าวกระมัง ในเมื่อเจ้าของฟาร์มเขารับปากให้เธอทำงานแล้ว พอเดินออกมาตามทางถนนดินที่ยังเฉอะแฉะเพราะฝนเมื่อคืน เธอเห็นคนงานที่เดินสวนไปมาก็ยิ้มให้ ทุกคนยิ้มตอบอย่างมีไมตรีจิต เออหนอ...คนที่นี่ดูน่ารักเป็นมิตรเหมือนที่യാคิบอกทุกคนเลย ยกเว้นเจ้าของฟาร์มคนเดียว ความเสียหายจากพายุฝนทำให้โรงเรือนอนุบาลลูกเจี๊ยบพังไปหนึ่งโรง หลังคาของโกดังเก็บอาหารไก่และเมล็ดข้าวโพดปลิวตามแรงลม กับต้นลำไยไม่กี่ต้นที่โค่นก็ไม่มี

ความเสียหายอื่นอีก วาโยเดินเลี้ยวบ่อน้ำซึ่งไปจนถึงโรงเรียนแม่ไก่ไข
ได้ยินเสียงหัวเราะ คุ่นหูตึงจากข้างใน สองเท้าก็เร็วเท่าความคิด หมุนตัว
จะเดินกลับทันที

“วาโย”

เป็นครั้งแรกที่เขาเรียกชื่อเธอ สัตยาหันมาเห็นคนที่กำลังจะย่อ
หนีกลับทางเดิมแล้วขมวดคิ้ว

“คุณมาทำอะไร”

คนที่ตั้งใจจะหนีกลับเพราะเจอเขาหันกลับมาอีกรอบ ใบหน้า
รูปหัวใจแดงปลั่งเพราะเดินมาไกลพอสมควร แม้จะไม่มีแดดเพราะว่า
อากาศยังครึ้มฟ้าครึ้มฝน แต่ก็ร้อนอบอ้าวเอาการ สัตยาสูดหายใจลึก
เขาไม่ใช่คนที่จะพ้อเพราะความสวยของผู้หญิงสักหน่อย ยังอดผงะ
เพราะใบหน้าแบบนี้ไม่ได้ วาโยไม่ใช่คนสวยธรรมดา หน้าตาทำทางเธอ
มันดู...เย้ายวนแบบนางยั่วชอบกล ใฝ่เมื่อดเล็กที่ทางตานั่นก็ทำให้เธอ
ดูเป็นคนเจ้าชู้ ยิ่งหน้าแดงๆ แบบนี้ ยิ่งชวนให้ผู้ชายคิดลึก

นี่กระมังที่ทำให้เขาไม่ค่อยถูกชะตาเธอชอบกล...

“คุณบอกให้ฉันพักตามอัธยาศัย ฉันเลยมาเดินดูรอบๆ ฟาร์มค่ะ”

ฟาร์มนี้กว้างตั้งหลายสิบไร่ จะเดินให้ทั่วหรือไง สัตยามองอีกฝ่าย
แล้วไม่ได้พูดอะไร ยิ่งแอบระแวงว่าเจ้าหล่อนจะเป็นผู้หญิงที่ทางครอบครัว
ส่งมาหลอกล่อเขา ไม่รู้ทำไมทั้งบ้านถึงได้เดือดร้อนกับการไม่มีเมียของเขา
กันนักกันหนา สัตยาคิดไปในทางอคติว่าอีกฝ่ายอาจจะรู้ว่าเขาอยู่
นี่เลยจงใจเดินตามมา ใช้แผนง้อๆ ประจบให้เขาพาทัวร์ฟาร์มสร้างความ
สนิทสนมกระมัง

คิดแบบนี้แล้วก็หัวเราะเสียงเยาะๆ ออกมา จนผู้หญิงที่ยืนตรงหน้า
ย่นคิ้วบางๆ และคลายออกเมื่อเขาหันมามอง

“อยากเดินดูรอบๆ ก็เอาสิ ตามมา ผมจะเดินตรวจความเสียหาย
พอดี”

สื่บกว่าไร่ เดีนให้รอบก็ขาลาก คนที่เดินเป็นประจําอย่างเขา
ติดต่อมาตลอดชีวิตมันก็ไม่ต่างจากการเดินเล่นในสวนหลังบ้านสักนิด
แต่กับผู้นึงเมืองกรุงท่าทางอ่อนแอันเหยียบขี่ไ้ไม่ฝ่อแบบเจ้าหล่อน...
ล้ตยาอิมเนือย แต่ตาเป็นประกาย อยากอ่อยไ้ไ้ไ้จําไว้ต้องอืด ถึก
และบึกบึน!

